

Sygn. akt III K 208/20

PR 3 Ds 57.2020

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 września 2021 roku

Sąd Okręgowy we Wrocławiu III Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: sędzia Andrzej Lewandowski

Ławnicy: Helena Brańska, Danuta Szel

Protokolant: Kacper Gąsiorowski

przy udziale Prokuratora: Anny Szymanik

po rozpoznaniu w dniach: 9 października, 12 listopada, 4 grudnia 2020 roku i 8 stycznia, 5 lutego, 5 marca, 13 kwietnia, 7 maja, 21 maja, 1 lipca, 20 sierpnia i 14 września 2021 roku we Wrocławiu, na rozprawie

sprawy:

1. **M. S. (1),**

syna P. i A. z domu B.,

urodzonego (...) we W., PESEL (...)

oskarżonego o to, że:

I. w dniu 7 kwietnia 2020 r. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z M. W. (1), K. J. (1) i P. D. (1), używając wobec M. W. (2) przemocy w postaci popychania, przewrócenia na ziemię i kopania po całym ciele, a także posługując się wobec niego niebezpiecznym narzędziem w postaci noża, zabrał w celu przywłaszczenia należące do pokrzywdzonego: telefon komórkowy S. (...) oraz portfel z zawartością kart bankomatowych N. Bank i (...), tj. mienie o łącznej wartości 50 zł, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary za umyślne przestępstwo podobne, orzeczonej za czyn z art. 197 § 1 k.k. w zw. z art. 197 § 3 pkt 1 k.k. i art. 197 § 4 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

wyrokiem Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 10 lutego 2011 r. III K 368/10 zmienionym następnie wyrokiem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 22 czerwca 2011 r. II Aka 177/11 oraz za czyn z art. 158 § 1 k.k.

wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu z dnia 18 maja 2009 r., sygn. V K 398/09, objętym następnie wyrokiem łącznym

Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 31 sierpnia 2011 r. III K 249/11 oraz za czyn z art. 286 § 1 k.k. wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Krzyków we W. z dnia kwietnia 2009 r. VII K 492/09,

tj. o przestępstwo z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

II. w dniu 5 marca 2020 r. przy ul. (...), w sklepie (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z K. J. (1) i P. D. (1) zabrał w celu przywłaszczenia mienie należące do E. J. (1): torebkę skórzaną, pieniądze w kwocie 10 zł, klucze, kartę magnetyczną oraz karty bankomatowe (...) i M. o łącznej wartości 536,80 zł, a także dowód osobisty, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary za

umyślne przestępstwo podobne orzeczonej za czyn z art. 286 § 1 k.k. wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Krzyków we Wrocławiu z dnia 1 kwietnia 2009 r. VIIK 492/09,

tj. o przestępstwo z art. 278 § 1 i 5 k.k. i art. 275 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

III. w dniu 7 kwietnia 2020 r. we W., przy ul. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z P. D. (1) i M. W. (1), używając wobec B. B. (1) przemocy w postaci uderzenia w twarz zabrał w celu przywłaszczenia należące do niego telefony komórkowe (...) i (...) oraz pieniądze w kwocie 60 zł i 20 biletów (...), tj. mienie o łącznej wartości 550 zł, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary za umyślne przestępstwo podobne orzeczonej za czyn z art.

197 § 1 k.k. w zw. z art. 197 § 3 pkt 1 k.k. i art. 197 § 4 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. wyrokiem Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 10 lutego 2011 r. III K 368/10 zmienionym następnie wyrokiem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 22 czerwca 2011 r. II Aka 177/11 oraz za czyn z art. 158 § 1 k.k.

wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia- Śródmieścia we Wrocławiu z dnia 18 maja 2009 r., sygn. V K 398/09, objętym następnie wyrokiem łącznym

Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 31 sierpnia 2011 r. III K 249/11 oraz

za czyn z art. 286 § 1 k.k. wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Krzyków we Wrocławiu z dnia 1 kwietnia 2009 r. VIIK 492/09,

tj. o przestępstwo z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

IV. w dniu 6 marca 2020 r. we W. przy ul. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z

K. J. (1) i P. D. (1) dokonał kradzieży z włamaniem do kiosku poprzez podważenie rolety i wybicie szyby, a następnie zabrał w celu przywłaszczenia 3 opakowania słodyczy o łącznej wartości 10 zł, czym działał na szkodę R. Ś. (1), przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary za umyślne przestępstwo podobne orzeczonej za czyn z art. 286 § 1 k.k. wyrokiem Sądu Rejonowego

dla Wrocławia-Krzyków we Wrocławiu z dnia 1 kwietnia 2009 r. VII K 492/09

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

2. K. J. (1),

syna A. i H. z domu M.

urodzonego (...) we W. PESEL (...)

oskarżonego o to, że:

V. w dniu 7 kwietnia 2020 r. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z M. W. (1), M. S. (1) i P. D. (1), używając wobec M. W. (2) przemocy w postaci popychania, przewrócenia na ziemię i kopania po całym ciele, a także posługując się wobec niego niebezpiecznym narzędziem w postaci noża

zabrał w celu przywłaszczenia należące do pokrzywdzonego: telefon komórkowy S. (...) oraz portfel z zawartością kart bankomatowych N. Bank i (...), tj. mienie o łącznej wartości 50 zł,

tj. o przestępstwo z art. 280 § 2 k.k.

VI. w dniu 5 marca 2020 r. przy ul. (...), w sklepie (...), działając

w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z

M. S. (1) i P. D. (1) zabrał w celu przywłaszczenia mienie należące do E. J. (1): torebkę skórzaną, pieniądze w kwocie 10 zł, klucze, kartę magnetyczną oraz karty

bankomatowe (...) i M. o łącznej wartości 536,80 zł, a także

dowód osobisty, przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa,

tj. o przestępstwo z art. 278 § 1 i 5 k.k. i art. 275 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

VII. w dniu 6 marca 2020 r. we W. przy ul. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z M. S. (1) i P. D. (1) dokonał kradzieży z włamaniem do kiosku poprzez podważenie rolety i wybite szyby, a następnie zabrał w celu przywłaszczenia 3 opakowania słodyczy o łącznej wartości 10 zł na szkodę R. Ś. (1),

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k.

VIII. w dniu 5 marca we W. przy ul. (...) działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z P. D. (1) zabrał w celu przywłaszczenia należące do M. C. (1) mienie: zestaw kluczy, wiertarkę, stojak serwisowy do roweru o łącznej wartości 660 zł,

tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k.

3. P. D. (1) (D.),

syna J. i M. z domu S.,

urodzonego (...) we W. PESEL (...)

oskarżonego o to, że:

IX. w dniu 7 kwietnia 2020 r. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z M. W. (1), K. J. (1) i M. S. (1), używając wobec M. W. (2) przemocy w postaci popychania, przewrócenia na ziemię i kopania po całym ciele, a także posługując się wobec niego niebezpiecznym narzędziem w postaci noża zabrał w celu przywłaszczenia należące do pokrzywdzonego: telefon komórkowy S. (...) oraz portfel z zawartością kart bankomatowych N. Bank i (...), tj. mienie o łącznej wartości 50 zł, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary za umyślne przestępstwo podobne orzeczonej za czyn z art. 284 § 2 k.k. wyrokiem SR dla Wrocławia-Śródmieścia z dnia 30 maja 2018 r. II K 845/17

tj. o przestępstwo z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

X. w dniu 5 marca 2020 r. przy ul. (...), w sklepie (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z K. J. (1) i M. S. (1) zabrał w celu przywłaszczenia mienie należące do E. J. (1): torebkę skórzaną, pieniądze w kwocie 10 zł, klucze, kartę magnetyczną oraz karty bankomatowe (...) i M. o łącznej wartości 536,80 zł, a także dowód osobisty, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary za umyślne przestępstwo podobne orzeczonej za czyn z art. 284 § 2 k.k. wyrokiem SR dla Wrocławia-Śródmieścia z dnia 30 maja 2018 r. IIK 845/17

tj. o przestępstwo z art. 278 § 1 i 5 k.k. i art. 275 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

XI. w dniu 7 kwietnia 2020 r. we W., przy ul. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z M. S. (1) i M. W. (1), używając wobec B. B. (1) przemocy w postaci uderzenia w twarz zabrał w celu przywłaszczenia należące do niego telefony komórkowe (...) i (...) oraz pieniądze w kwocie 60 zł i 20 biletów (...), tj. mienie o łącznej wartości 550 zł, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary za umyślne przestępstwo podobne orzeczonej za czyn z art. 284 § 2 k.k. wyrokiem SR dla Wrocławia-Śródmieścia z dnia 30 maja 2018 r. IIK 845/17

tj. o przestępstwo z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

XII. w dniu 6 marca 2020 r. we W. przy ul. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z

K. J. (1) i M. S. (1) dokonał kradzieży z włamaniem do kiosku poprzez podważenie rolety i wybitcie szyby, a następnie zabrał w celu przywłaszczenia 3 opakowania słodyczy o łącznej wartości 10

zł, czym działał na szkodę R. Ś. (1), przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary za umyślne przestępstwo podobne orzeczonej za czyn z art. 284 § 2 k.k. wyrokiem SR dla Wrocławia-Śródmieścia z dnia 30 maja 2018 r. II K 845/17

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

XIII. w dniu 5 marca we W. przy ul. (...) działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z K. J. (1) zabrał w celu przywłaszczenia należące do M. C. (1) mienie: zestaw kluczy, wiertarkę, stojak serwisowy do roweru o łącznej wartości 660 zł, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary za umyślne przestępstwo podobne orzeczonej za czyn z art. 284 § 2 k.k. wyrokiem SR dla Wrocławia-Śródmieścia z dnia 30 maja 2018 r., IIK 845/17

tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

4. M. W. (1)

córki M. i L. z domu L.,

urodzonej (...) PESEL (...)

oskarżonej o to, że:

XIV. w dniu 7 kwietnia 2020 r. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z M. S. (1), K. J. (1) i P. D. (1), używając wobec M. W. (2) przemocy w postaci popychania, przewrócenia na ziemię i kopania po całym ciele, a także posługując się wobec niego niebezpiecznym

narzędziem w postaci noża zabrała w celu przywłaszczenia należące do pokrzywdzonego: telefon komórkowy S. (...) oraz portfel z zawartością kart bankomatowych N. Bank i (...), tj. mienie o łącznej wartości 50 zł,

tj. o przestępstwo z art. 280 § 2 k.k.

XV. w dniu 7 kwietnia 2020 r. we W., przy ul. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z

M. S. (1) i P. D. (1), używając wobec B. B. (1) przemocy w postaci uderzenia w twarz zabrała w celu przywłaszczenia należące do niego telefony komórkowe (...) i (...) oraz pieniądze w kwocie 60 zł i 20 biletów (...), tj. mienie o łącznej wartości 550 zł

tj. o przestępstwo z art. 280 § 1 k.k.

5. F. C.

córki A. i S. z domu S.

urodzonej (...) we W., PESEL (...)

oskarżonej o to, że:

XVI. w dniu 7 kwietnia 2020 r. we W., działając w celu osiągnięcia

korzyści majątkowej, zbyła w lombardzie telefony komórkowe marki (...) i (...) o łącznej wartości 400 zł za łączną kwotę 100 zł, wiedząc, iż pochodzą one z rozboju dokonanego przez M. S. (1), P. D. (1) i M. W. (1) na osobie B.,

tj. o przestępstwo z art. 291 § 1 k.k.

* * * * *

I. uznaje oskarżonego **M. S. (1)**, w miejscu czynu opisanego w punkcie pierwszym części wstępnej wyroku, za winnego tego, że w dniu 7 kwietnia 2020 r. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z K. J. (1), używając wobec M. W. (2) przemocy w postaci popychania, przewrócenia na ziemię i kopania po całym ciele, zabrał w celu przywłaszczenia należące do pokrzywdzonego: telefon komórkowy S. (...) oraz portfel z zawartością kart bankomatowych N. Bank i (...), tj. mienie o łącznej wartości 50 zł, przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 10 lutego 2011 r. w sprawie o sygn. akt III K 368/10 zmienionym wyrokiem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 22 czerwca 2011 r. w sprawie o sygn. akt

II Aka 177/11 za czyn z art. 197 § 1 k.k. w zw. z art. 197 § 3 pkt 1 k.k. i art.

197 § 4 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę łączną 6 lat pozbawienia wolności, a którą odbył w całości do dnia 25 października 2016r. oraz wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu z dnia 18 maja 2009 r., sygn. V K 398/09 za czyn z art. 158 § 1 k.k. na karę 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w ramach kary łącznej 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 31 sierpnia 2011 r. III K 249/11 w okresie od dnia 24 października 2016r. do dnia 14 marca 2019r., tj. czynu stanowiącego przestępstwo z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 280 § 1 k.k. wymierza mu karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. uznaje oskarżonego **M. S. (1)**, w ramach czynu opisanego w punkcie drugim części wstępnej wyroku, za winnego tego, że w dniu 5

marca 2020 r. przy ul. (...), w sklepie (...), działając wspólnie i

w porozumieniu z P. D. (1) zabrał w celu przywłaszczenia należące do E. J. (1) karty bankomatowe (...) i M. oraz dowód osobisty, przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Krzyków we Wrocławiu z dnia 1 kwietnia 2009 r. w sprawie o sygn. akt VII K 492/09 za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. na karę 1 roku

pozbawienia wolności, którą odbył w ramach kary łącznej 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 31 sierpnia 2011 r. III K 249/11 w okresie od dnia 24 października 2016r. do dnia 14 marca 2019r., tj. czynu stanowiącego przestępstwa z art. 278 § 1 i 5 k.k. i art. 275 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

III. uznaje oskarżonego **M. S. (1)**, w ramach czynu opisanego w punkcie drugim części wstępnej wyroku, za winnego tego, że w dniu 5 marca 2020 r. przy ul. (...), w sklepie (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z P. D. (1) zabrał w celu przywłaszczenia mienie należące do E. J. (1) w postaci torebki skórzanej, pieniędzy w kwocie 10 zł, kluczy oraz karty magnetycznej o łącznej wartości około 110 (stu dziesięciu) złotych, tj. wykroczenia z art. 119 § 1 k.w. i za to na podstawie art. 119 § 1 k.w. wymierza mu grzywnę w kwocie 600 (sześćset) złotych;

IV. uznaje oskarżonego **M. S. (1)** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie trzecim części wstępnej wyroku, eliminując z opisu czynu działanie oskarżonego wspólnie i w porozumieniu z M. W. (1) oraz przyjmując, że oskarżony dopuścił się tego czynu warunkach powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 10 lutego 2011 r. w sprawie o sygn.

akt III K 368/10 zmienionym wyrokiem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 22 czerwca 2011 r. w sprawie o sygn. akt II Aka 177/11 za czyn z art.

197 § 1 k.k. w zw. z art. 197 § 3 pkt 1 k.k. i art. 197 § 4 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę łączną 6 lat pozbawienia wolności, a którą odbył w całości do dnia 25 października 2016r. oraz wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu z dnia 18 maja 2009 r., sygn. V K 398/09 za czyn z art. 158 § 1 k.k. na karę 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w ramach kary łącznej 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 31 sierpnia 2011 r. III K 249/11 w okresie od dnia 24 października 2016r. do dnia 14 marca 2019r., tj. przestępstwa z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 280 § 1 k.k. wymierza mu karę 2 (dwóch) lat i 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

V. uniewinnia oskarżonego **M. S. (1)** od popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie czwartym części wstępnej wyroku;

VI. uznaje oskarżonego **K. J. (1)**, w miejsce czynu opisanego w punkcie piątym części wstępnej wyroku za winnego tego, że w dniu 7

kwietnia 2020 r. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z M. S. (1), używając wobec M. W. (2) przemocy w postaci popychania, przewrócenia na ziemię i kopania po całym ciele, zabrał w celu przywłaszczenia należące do pokrzywdzonego: telefon komórkowy S. (...) oraz portfel z zawartością kart bankomatowych N. Bank i (...), tj. mienie o łącznej wartości 50 zł, tj.

czynu stanowiącego przestępstwo z art. 280 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 280 § 1 k.k. wymierza mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

VII. uniewinnia oskarżonego **K. J. (1)** od popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie szóstym części wstępnej wyroku

VIII. uznaje oskarżonego **K. J. (1)**, w miejsce czynu opisanego w punkcie siódmym części wstępnej wyroku, za winnego tego, że w dniu 6

marca 2020 r. we W. przy ul. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami dokonał kradzieży z włamaniem do kiosku poprzez podważenie rolety i wybite szyby, a następnie zabrał w celu przywłaszczenia 3 opakowania słodczy o łącznej wartości 10 zł na szkodę R. Ś. (1), tj. przestępstwa z art. 279 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 279 § 1 k.k.

wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

IX. uznaje oskarżonego **K. J. (1)** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie ósmym części wstępnej wyroku, przyjmując w opisie czynu, że dopuścił się go w dniu 5 marca 2020 roku i jednocześnie eliminując z opisu tego czynu działanie wspólnie i w porozumieniu z P. D. (1), tj. przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 278 § 1 k.k. wymierza mu karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

X. uniewinnia oskarżonego **P. D. (1)** od popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie dziewiątym części wstępnej wyroku;

XI. uznaje oskarżonego **P. D. (1)**, w ramach czynu opisanego w punkcie dziesiątym części wstępnej wyroku, za winnego tego, że w dniu 5 marca 2020 r. przy ul. (...), w sklepie (...), działając wspólnie i w porozumieniu z M. S. (1) zabrał w celu przywłaszczenia należące do E. J. (1) karty bankomatowe (...) i M. oraz dowód osobisty, przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia z dnia 30 maja 2018 r. w sprawie o sygn. akt II K

845/17 za przestępstwo z art. 284 § 2 k.k. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od dnia 14 kwietnia 2019r. do dnia 09 stycznia 2020r., tj. czynu stanowiącego przestępstwo z art. 278 § 1 i 5 k.k. i art. 275 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art.

278 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierza mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

XII. uznaje oskarżonego **P. D. (1)**, w ramach czynu opisanego w punkcie dziesiątym części wstępnej wyroku, za winnego tego że w dniu 5

marca 2020 r. przy ul. (...), w sklepie (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z M. S. (1) zabrał w celu przywłaszczenia mienie należące do E.

J. w postaci torebki skórzanej, pieniędzy w kwocie 10 zł, kluczy oraz karty magnetycznej o łącznej wartości około 110 (stu dziesięciu) złotych, tj. wykroczenia z art. 119 § 1 k.w. i za to na podstawie art. 119 § 1 k.w. wymierza mu grzywnę w kwocie 600 (sześćset) złotych;

XIII. uznaje oskarżonego **P. D. (1)** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie jedenastym części wstępnej wyroku, eliminując z opisu czynu działanie oskarżonego wspólnie i w porozumieniu z M. W. (1) oraz przyjmując w opisie czynu, że

dopuszczył się go w warunkach powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia z dnia 30 maja 2018 r. w sprawie o sygn. akt II K 845/17 za przestępstwo z art. 284 § 2 k.k. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od dnia

14 kwietnia 2019r. do dnia 09 stycznia 2020r., tj. przestępstwa z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 280 § 1 k.k. wymierza mu karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

XIV. uniewinnia oskarżonego **P. D. (1)** od popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie dwunastym części wstępnej wyroku;

XV. uniewinnia oskarżonego **P. D. (1)** od popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie trzynastym części wstępnej wyroku;

XVI. uniewinnia oskarżoną **M. W. (1)** od popełnienia zarzucanego jej czynu opisanego w punkcie czternastym części wstępnej wyroku;

XVII. uniewinnia oskarżoną **M. W. (1)** od popełnienia zarzucanego jej czynu opisanego w punkcie piętnastym części wstępnej wyroku;

XVIII. uznaje oskarżoną **F. C.** za winną popełnienia zarzucanego jej czynu opisanego w punkcie szesnastym części wstępnej wyroku, eliminując z opisu czynu dokonanie rozboju przez M. W. (1), tj. przestępstwa z art. 291 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 291 § 1 k.k. wymierza jej karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

XIX. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 k.k. wykonane orzeczonej wobec oskarżonej F. C. kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszają na okres próby, wynoszący 2 (dwa) lata;

XX. na podstawie art. 72 § 1 pkt. 1 k.k. zobowiązuje oskarżoną F. C. do informowania kuratora sądowego o przebiegu okresu próby, co 6 miesięcy, począwszy od 6 miesiąca od uprawomocnienia się wyroku;

XXI. na podstawie art. 85 § 1 k.k., art. 85a k.k. oraz art. 86 § 1 i 2 k.k. łączy orzeczone wobec oskarżonego M. S. (1) kary pozbawienia wolności i wymierza mu karę łączną 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

XXII. na podstawie art. 85 § 1 k.k., art. 85a k.k. oraz art. 86 § 1 i 2 k.k. łączy orzeczone wobec oskarżonego K. J. (1) kary pozbawienia wolności i wymierza mu karę łączną 2 (dwóch) lat i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

XXIII. na podstawie art. 85 § 1 k.k., art. 85a k.k. oraz art. 86 § 1 i 2 k.k. łączy orzeczone wobec oskarżonego P. D. (1) kary pozbawienia wolności i wymierza mu karę łączną 2 (dwóch) lat i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

XXIV. na podstawie art. 63 § 1 i 5 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu M. S. (1) okres jego zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 13 kwietnia 2020 r. od godz. 15:30 do dnia 31 grudnia 2020r. do godz. 15:30 i od dnia 5 stycznia

2021r. od godz. 15:30 do dnia 13 kwietnia 2021r. do godz.15:30, przyjmując jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności za równoważny jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

XXV. na podstawie art. 63 § 1 i 5 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu K. J. (1) okres jego zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 14 kwietnia 2020r. od godz. 10:00 do dnia 31 grudnia 2020r. do godz. 10:00 i od dnia 3 stycznia 2021r. od godz. 10:00 do dnia 5 marca 2021r. do godz. 15:30, przyjmując jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności za równoważny jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

XXVI. na podstawie art. 63 § 1 i 5 k.k. na poczet orzeczonej pozbawienia wolności zalicza oskarżonej F. C. okres jej zatrzymania od dnia 14 kwietnia 2020r. od godz. 10:00 do dnia 15 kwietnia 2020r. do godz. 12:40, przyjmując jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności za jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

XXVII. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. K., adw. P. W., adw. K. W. kwoty po 2730,60 zł (dwa tysiące siedemset trzydzieści złotych sześćdziesiąt groszy) tytułem kosztów nieopłaconej obrony z urzędu udzielonej oskarżonym M. S. (1), oskarżonej M. W. (1) i oskarżonemu P. D. (1);

XXVIII. na podst. na podst. art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżonych M. S. (1), K. J. (1), P. D. (1) i F. C. od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Andrzej Lewandowski

Hel ena Brańka Danuta Szel

UZASADNIENIE			
Formularz UK 1	Sygnatura akt	III K 208/20	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			

1. USTALENIE FAKTÓW			
1.1. Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.1.1.	M. S. (1), K. J. (1)	<u>M. S. (1)</u> - czyn przypisany w punkcie <u>pierwszym</u> części dyspozytywnej tj. przestępstwo z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. <u>K. J. (1)</u> - czyn przypisany w punkcie <u>szóstym</u> części dyspozytywnej tj. przestępstwo z art. 280 § 1 k.k.	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
<p>POKRZYWDZONY M. W. (2)</p> <p>7 kwietnia 2020r. M. W. (2) wracał do domu, Około godz. 16:30 na ul. (...) w okolicach przystanku autobusowego spotkał M. W. (1). Pokrzywdzony był w stanie nietrzeźwym, miał problemy z zachowaniem równowagi, poruszał się w sposób nieskoordynowany.</p> <p>W bramie obok nich stał P. D. (2). Obok niego był K. J. (1), który rozmawiał z M. S. (1). W pewnej</p>	<p>częściowe wyjaśnienia</p> <p>M. S. (1)</p>	<p>157-158,</p> <p>656-657</p> <p>873</p>	

chwili K. J. (1) podszedł do M. W. (1) i M. W. (2) i zaczął rozmawiać z pokrzywdzony, a następnie złapał go za odzież. M. W. (1) odepchnęła K. J. (1) od pokrzywdzonego i odeszła. Za nią ruszył M. W. (2), z którym podążył także K. J. (2).

Pokrzywdzony zatrzymał się na wysokości M. S. (1) i P. D. (1). Zaczął rozmawiać z K. J. (1) i M. S. (1). Po chwili odszedł od nich, a zanim ruszył K. J. (1).

Pokrzywdzony z butelką w ręce ruszył w stronę K. J. (1) i wykonał w jego kierunku ruch przypominający zamiar uderzenia go. K. J. (1) wykonał unik i cofnął się. Po chwili do pokrzywdzonego podchodzi M. S. (1) razem z K. J. (1). M. S. (1) złapał pokrzywdzonego za kurtkę i pociągnął w dół a K. J. (1) uderzył go w tył głowy. Pokrzywdzony upadł, M. S. (1) kopał go a następnie schylił się nad nim, K. J. (1) także dwukrotnie kopnął pokrzywdzonego, po czym schylił się nad nim. Z kieszeni pokrzywdzonego zabrali telefon komórkowy marki S. (...) i portfel z zawartością kart bankomatowych N. Bank i (...). Zaraz potem odeszli.

Po chwili do siedzącego na chodniku pokrzywdzonego podeszła M. W. (1) i chwilę z nim

<p>rozmawiała, sprawdzając, co mu się stało, po czym także odeszła.</p> <p>W tym czasie oskarżeni M. S. (1) i P. D. (2) poszli w stronę ul. (...). M. S. (1) oglądał zabrany pokrzywdzonemu portfel, który po chwili odebrał od niego K. J. (1) i pobiegł w stronę pokrzywdzonego. Następnie z impetem rzucił w pokrzywdzonego portfelem, który odbił się od i upadł tuż za nim na chodnik.</p> <p>Tego samego dnia M. S. (1) udał się do lombardu znajdującego się przy ulicy (...) we W., gdzie zawarł przedwstępną umowę sprzedaży ww. telefonu, za kwotę 21 złotych.</p>			
<p>częściowe wyjaśnienia K. J. (1)</p>	910		
<p>częściowe wyjaśnienia P. D. (1)</p>	227, 874		
<p>częściowe zeznania M. W. (2)</p>	1,2, 120, 973v-975		
<p> płyta z zapisu monitoringu</p>	7		
<p>protokół zatrzymania rzeczy</p>	12-14		
<p>przedwstępna</p>	15		

umowa sprzedaży			
pokwitowanie	122		
<p>M. S. (1) dopuścił się czynu opisanego w punkcie 1.1.1. będąc uprzednio skazany:</p> <p>1) na karę łączną 6 lat pozbawienia wolności mocą wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 10 lutego 2011 r. wydanym w sprawie o sygn. akt III K 368/10, zmienionym wyrokiem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 22 czerwca 2011 r. w sprawie o sygn. akt II Aka 177/11 za czyn z art. 197 § 1 k.k. w zw. z art. 197 § 3 pkt 1 k.k. i art. 197 § 4 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. Orzeczoną karę odbył w całości do dnia 25 października 2016 r.</p> <p>2) na karę 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności, mocą wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu z dnia 18 maja 2009 r., sygn. V K 398/09 za czyn z art. 158 § 1 k.k. Karę odbywał w ramach kary łącznej 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 31 sierpnia 2011 r. wydanym w sprawie o sygn. akt III K 249/11 w okresie od dnia</p>	<p>Wyrok SO we Wrocławiu z dnia 10 lutego 2011 r. III K 368/10</p> <p>Wyrok SA we Wrocławiu z dnia 22 czerwca 2011 r. II Aka 177/11</p>	<p>361- 364</p> <p>365-368</p>	

24 października 2016 r. do dnia 14 marca 2019 r.			
wyrok SR dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu z dnia 18 maja 2009 r., V K 398/09	427-428		
1.1.2.	M. S. (1), P. D. (2)	<p>Czyn przypisany oskarżonemu M. S. (1) w punkcie <u>II.</u> i <u>III.</u> części dyspozytywnej wyroku tj. przestępstwo z art. 278 § 1 i 5 k.k. i art. 275 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 64 § 1 k.k. oraz w punkcie III. części dyspozytywnej wyroku tj. wykroczenie z art. 119 § 1 k.w.</p> <p>Czyn przypisany oskarżonemu P. D. (1) w punkcie <u>XI.</u> części dyspozytywnej wyroku tj. przestępstwo z art. 278 § 1 i 5 k.k. i art. 275 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 64 § 1 k.k. oraz w punkcie <u>XII.</u> części dyspozytywnej wyroku tj. wykroczenie z art. 119 § 1 k.w.</p>	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
<p>POKRZYWDZONA E. J. (2)</p> <p>E. J. (1), będąca ekspedientką w sklepie (...), znajdującym się przy ul. (...), w dniu 5 marca 2020 r. była jedynym pracownikiem na zmianie. W trakcie wykonywanej pracy,</p>	częściowe wyjaśnienia M. S. (2)	656, 873v	

<p>w godzinach wieczornych do sklepu weszli trzej klienci, w tym M. S. (1) i P. D. (2). Wymienieni widzieli, jak E. J. (1) wychodzi z zaplecza. Wykorzystując jej nieuwagę, bowiem obsługiwała innego klienta, P. D. (2) wszedł na zaplecze, z którego zabrał torebkę wymienionej, chowając ją pod kurtkę. M. S. (1) w tym czasie stał na tzn. czatach, i zabrał z lodówki produkty spożywcze, które schował pod kurtkę. Następnie obaj wyszli ze sklepu.</p> <p>W torebce E. J. (1) (o wartości około stu złotych) znajdował się portfel skórzany (nie przedstawiający większej wartości) a w nim 10 złotych, dowód osobisty, dwie karty bankomatowe, pęk kluczy do mieszkania, pęk kluczy do sklepu oraz karta magnetyczna do sklepu. Wymienieni, zabrali część zawartości a torebkę z kluczami i jedną kartą bankomatową wyrzucili na podwórku przy ul. (...) i ul. (...).</p>			
<p>częściowe wyjaśnienia P. D. (1)</p>	<p>874 874v-875</p>		
<p>zeznania E. J. (1)</p>	<p>40-41, 911</p>		
<p>oświadczenie</p>	<p>46</p>		

protokół oględzin rzeczy	53-55		
M. S. (1) dopuścił się czynu opisanego w punkcie 1.1.2. będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Krzyków we Wrocławiu z dnia 1 kwietnia 2009 r. w sprawie o sygn. akt VII K 492/09 za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. na karę 1 roku pozbawienia wolności, którą odbył w ramach kary łącznej 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 31 sierpnia 2011 r. III K 249/11 w okresie od dnia 24 października 2016 roku do dnia 14 marca 2019 roku.	wyrok SR dla Wrocławia-Krzyków we Wrocławiu z dnia 1 kwietnia 2009 r., VII K 492/09	419	
Wyrok SO we Wrocławiu z dnia 31 sierpnia 2011 r., III K 249/11	369-370, 509		
P. D. (2) dopuścił się czynu opisanego w punkcie 1.1.2. będąc uprzednio skazany mocą wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia z dnia 30 maja 2018 r. wydanym w sprawie o sygn. akt II K 845/17 został skazany za przestępstwo z art. 284 § 2 k.k. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności. Karę odbył w okresie od dnia 14	wyrok SR dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu z dnia 30 maja 2008 r., II K 845/17	385, 386	

kwietnia 2019 roku do dnia 9 stycznia 2020 roku.			
1.1.3.	M. S. (1), P. D. (2), F. C.	<p><u>M. S. (1)</u> - punkt <u>IV</u> części dyspozytywnej tj. przestępstwo z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.</p> <p><u>P. D. (2)</u>- punkt <u>XIII</u> części dyspozytywnej tj. przestępstwo z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.</p> <p><u>F. C.</u>- punkt <u>XVIII</u> części dyspozytywnej tj. przestępstwo z art. 291 § 1 k.k.</p>	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
<p><i>POKRZYWDZONY B. B. (3)</i></p> <p>W dniu 7 kwietnia 2020 roku, około godziny 18.30, B. B. (3) po uczestnictwie w nabożeństwie w kościele pod wezwaniem św. M. A. we W. (ul. (...)), usiadł na ławce w parku E. S., znajdującej się naprzeciw głównego wejścia do kościoła. Siedząc tam, zaczął przeglądać wiadomości w telefonie komórkowym.</p> <p>Do B. B. (3) podeszła wówczas M. W. (1), która wcześniej szła z M. S. (1) i P. D. (1) i poprosiła go o zapalniczkę. Po skorzystaniu z zapalniczki oddała ją pokrzywdzonemu i odeszła od niego, podchodząc ponownie do</p>	częściowe wyjaśnienia M. S. (1)	157-158, 873v	

oskarżonych. Po chwili M. S. (1) podszedł szybko do B. B. (3) i wyrwał mu z ręki telefon marki M. o wartości około 320 złotych, po czym odsunął się. B. B. (3) wstał i zaczął krzyczeć, żeby zwrócili mu telefon, bo zadzwoni z drugiego telefonu na Policję. Dostarczyli wtedy do niego obaj oskarżeni. P. D. (2) chwycił go za rękę i wyrwał mu z ręki telefon marki (...) (o wartości około stu złotych), następnie zaczęli go bić pięściami po twarzy. W międzyczasie P. D. (2) zwrócił się do M. S. (1), by ten zabrał mu portfel. Podczas gdy P. D. (2) trzymał B. B. (3) za rękę, M. S. (1) zabrał z jego tylnej kieszeni portfel, z którego wyjął pieniądze w łącznej kwocie 60 zł oraz 20 biletów na komunikację miejską o wartości 3,80 zł każdy. Następnie puścili go i odbiegli w stronę znajdującego się nieopodal parku T. przy ul. (...) we W.. B. B. (3) pobiegł z nimi, krzycząc, by oddali mu jego własność. Wtedy sprawcy zatrzymali się i ponownie zaczęli go bić pięściami po twarzy, wyrócili go a potem kopali po plecach. W wyniku pobicia uszkodzili mu okulary o wartości 450 złotych.

Przypadkowi przechodnie wezwali pogotowie (...). B. B. (3) został zabrany do szpitala. Stwierdzono u niego rozcięcie łuku

<p>brwiowego i nosa oraz podbiegnięcia krwawe na całym ciele. Pokrzywdzony wskutek kopania odczuwał ból na plecach.</p> <p>Tego samego dnia, F. C. mając wiedzę o przestępczym pochodzeniu telefonów tj. o rozboju dokonanym na B. B. (4) przez M. S. (1) i P. D. (1), na prośbę sprawców, zbyła należące do B. B. (3) mienie, w lombardzie znajdującym się przy ul. (...) we W.. F. C. za telefon marki (...) oraz marki M. otrzymała zaliczkę w łącznej kwocie 100 złotych. F. C. z uzyskanych środków pieniężnych wraz z M. S. (1) i P. D. (1) zrobiła zakupy spożywcze.</p>			
<p>wyjaśnienia F. C.</p>	<p>190, 910v</p>		
<p>wyjaśnienia M. W. (1)</p>	<p>165-166</p>		
<p>zeznania B. B. (3)</p>	<p>74-75, 975v</p>		
<p>protokół okazania</p>	<p>94-97, 975v</p>		
<p>protokół zatrzymania rzeczy</p>	<p>82-84</p>		
<p>przedwstępna umowa sprzedaży</p>	<p>85</p>		

<p>M. S. (1) dopuścił się czynu opisanego w punkcie 1.1.3. będąc uprzednio skazany:</p> <p>- za czyn z art. 197 § 1 k.k. w zw. z art. 197 § 3 pkt 1 k.k. i art. 197 § 4 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., mocą wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 10 lutego 2011 r. w sprawie o sygn. akt III K 368/10, zmienionym wyrokiem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 22 czerwca 2011 r. w sprawie o sygn. akt II Aka 177/11 na karę łączną 6 lat pozbawienia wolności</p> <p>Karę odbył w całości do dnia 25 października 2016 r.</p> <p>- za czyn z art. 158 § 1 k.k. mocą wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu z dnia 18 maja 2009 r., sygn. V K 398/09 na karę 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w ramach kary łącznej 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 31 sierpnia 2011 r. III K 249/11.</p> <p>Karę odbywał w okresie od dnia 24 października 2016 roku do dnia 14 marca 2019 roku.</p>	<p>Wyrok SO we Wrocławiu z dnia 10 lutego 2011 r. III K 368/10</p> <p>Wyrok SA we Wrocławiu z dnia 22 czerwca 2011 r. II Aka 177/11</p>	<p>361- 364</p> <p>365-368</p>	
---	---	--------------------------------	--

wyrok SR dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu z dnia 18 maja 2009 r., V K 398/09	427-428		
Wyrok SO we Wrocławiu z dnia 31 sierpnia 2011 r., III K 249/11	369-370, 509		
<p>P. D. (2) dopuścił się czynu opisanego w punkcie 1.1.3. będąc uprzednio skazany:</p> <p>- za przestępstwo z art. 284 § 2 k.k. mocą wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia z dnia 30 maja 2018 r. w sprawie o sygn. akt II K 845/17 na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności.</p> <p>Karę odbył w okresie od dnia 14 kwietnia 2019 roku do dnia 9 stycznia 2020 roku.</p>	wyrok SR dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu z dnia 30 maja 2018 roku, II K 845/17	526	
1.1.4.	K. J. (1)	Czyn przypisany w punkcie <u>VIII</u> części dyspozytywnej wyroku tj. przestępstwo z art. 279 § 1 k.k.	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
<p>POKRZYWDZONY R. Ś. (2)</p> <p>W dniu 6 marca 2020 r., po godzinie trzeciej nad ranem, K. J. (1) wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, dokonał</p>	częściowe wyjaśnienia K. J. (1)	909v-910	

<p>kradzieży z włamaniem do kiosku poprzez podważenie rolety zewnętrznej antywłamaniowej i wybicie szyby. Z kiosku zabrał trzy opakowania słodyczy o łącznej wartości 10 złotych.</p>			
<p>zeznania D. G.</p>	<p>1089v</p>		
<p>zeznania R. Ś. (1)</p>	<p>107, 973</p>		
<p>1.1.5.</p>	<p>K. J. (1)</p>	<p>Czyn przypisany oskarżonemu w punkcie <u>IX</u> części dyspozytywnej wyroku (odpowiednio w punkcie ósmym części wstępnej wyroku) tj. przestępstwa z art. 278 § 1 k.k.</p>	
<p>Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione</p>	<p>Dowód</p>	<p>Numer karty</p>	
<p>(...) Mieszkańcy bloku przy ul. (...) we W., w tym pokrzywdzony M. C. (2) posiadają wspólny strych, do którego wszyscy lokatorzy posiadali klucze. W konsekwencji, klucze posiadał także mieszkający tam od dzieciństwa K. J. (1), pomimo iż nie przechowywał tam żadnych rzeczy. Jednocześnie, jego sąsiad M. C. (2) przechowywał tam między innymi zestaw kluczy (o wartości około 400 zł), m. wiertarkę D.</p>	<p>częściowe wyjaśnienia K. J. (1)</p>	<p>909v-910</p>	

(o wartości około 100 zł) oraz stojak serwisowy do roweru (o wartości około 160 zł). W dniu 5 marca 2020 roku K. J. (1) udał się na strych, pomimo iż nie przechowywał tam swoich rzeczy i przywłaszczył ww. mienie należące do jego sąsiada, które następnie zbył w lombardzie.			
dodatkowe wyjaśnienia K. J. (1)	912		
zeznania M. C. (1)	62-63, 912		
zeznania A. A. (2)	66, (...), (...)		
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
M. S. (1) legitymuje się wykształceniem zawodowym, z wyuczonym zawodem ślusarza. Kawaler, ojciec dwojga dzieci. Uprzednio wielokrotnie karany. Nieleczony neurologicznie, psychiatrycznie ani odwykowo. M. S. (1) nie jest chory psychicznie w rozumieniu psychozy i nie był chory psychicznie w krytycznym czasie. Nie jest upośledzony umysłowo. Nie stwierdzono innych	częściowe wyjaśnienia M. S. (1)	157-158, 221, 656-657, 873	

zakłóceń czynności psychicznych. W krytycznym czasie M. S. (1) był w stanie upojenia alkoholowego typowego dla siebie i nie miał z przyczyn chorobowych zniesionej ani w stopniu znacznym ograniczonej zdolności rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem. Nie zachodzą warunki określone w art. 31 § 1 i § 2 k.k.		
dane z K.	125- 126, 506-507	
Wyrok SO we Wrocławiu z dnia 10 lutego 2011 r. III K 368/10 Wyrok SA we Wrocławiu z dnia 22 czerwca 2011 r. II Aka 177/11	361- 364 365-368	
ustna opinia biegłych J. B. i A. J.	(...)- (...)	
opinia sądowo-psychiatryczna	464-468	
opinia sądowo-psychiatryczna uzupełniająca z dnia 1 września 2021 roku	(...)- (...), 1288v	
Wyrok SO we Wrocławiu z dnia 31 sierpnia 2011 r., III K 249/11	369-370, 509	
wyrok SR dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu z dnia 28	372, 376 374, 378	

października 2005 r. II K 1551/05 wyrok SO we Wrocławiu z dnia 18 kwietnia 2007 r. IV Ka 171/06			
wyrok SR dla Wrocławia- Fabrycznej we Wrocławiu z dnia 25 kwietnia 2007 r., XII K 387/06	397, 400		
wyrok SR dla Wrocławia- Krzyków we Wrocławiu z dnia 1 kwietnia 2009 r., VII K 492/09	419		
wyrok SR dla Wrocławia- Śródmieścia we Wrocławiu z dnia 18 maja 2009 r., V K 398/09	427-428		
dokumentacja medyczna	1219		
Czterdziestoletni K. J. (1) legitymujący się wykształceniem zawodowym, z wyuczonym zawodem elektromechanika maszyn szwalniczych. Kawaler. Upřednio karany. K. J. (1) nie jest chory psychicznie w rozumieniu psychozy aktualnie i nie był chory psychicznie w krytycznym czasie. Nie jest upośledzony umysłowo. Podany przez wymienionego sposób picia alkoholu pozwala rozpoznać zespół uzależnienia- zna swój sposób reagowania na alkohol. Działania K.	częściowe wyjaśnienia K. J. (1)	175, 215, 910	

<p>J. (1) nie mają motywacji psychotycznej, chorobowej.</p> <p>K. J. (1) nie miał z przyczyn chorobowych zniesionej ani w stopniu znacznym ograniczonej zdolności rozumienia znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem. Nie zachodzą warunki określone w art. 31 § 1 i § 2 k.k.</p> <p>Oskarżony od 8 maja 2021r. przebywa w (...) Readaptacji (...) w B., gdzie uczestniczy w zajęciach z elementami terapii.</p>			
ustna opinia biegłych J. B. i A. J.	1187v-1188		
opinia sądowo- psychiatryczna	455-459		
dane z K.	131-132, 530		
kwestionariusz wywiadu środowiskowego	545-546		
Zaświadczenie z dnia 4 czerwca 2021r. Dyplom ukończenia I etapu programu pomocowo- terapeutycznego	1232 1283		
P. D. (2) legitymuje się wykształceniem zawodowym, z wyuczonym zawodem	częściowe wyjaśnienia P. D. (1)	181-183, 227, 874	

<p>kucharza. Kawaler, ojciec dwojga małoletnich dzieci, które zamieszkują w (...) ze swoją matką. Nieleczony psychiatrycznie, neurologicznie ani odwykowo. Upřednio wielokrotnie karany.</p>			
<p>dane z K.</p>	<p>135-136, 523-524</p>		
<p>wyrok SR dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu z dnia 28 października 2005 r. II K 1551/05</p> <p>wyrok SO we Wrocławiu z dnia 18 kwietnia 2007 r. IV Ka 171/06</p>	<p>372, 376 374, 378</p>		
<p>wyrok SR dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu z dnia 4 lutego 2009 r., II K 1118/08</p> <p>wyrok SO we Wrocławiu z dnia 4 czerwca 2009 r., IV Ka 447/09</p>	<p>380-382, 383</p>		
<p>wyrok SR dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu z dnia 30 maja 2008 r., II K 845/17</p> <p>wyrok SO we Wrocławiu z dnia 27 lutego 2019 r., IV Ka 1083/18</p>	<p>385, 386</p>		
<p>wyrok SR dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu z dnia 7 października 2019 r., sygn. akt II K 182/19</p>	<p>388-389, 390</p>		

wyrok SO we Wrocławiu z dnia 14 stycznia 2020 r., IV Ka 1515/19			
wyrok SR dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu z dnia 25 kwietnia 2007 r., XII K 387/06	397, 400		
wyrok SR dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu z dnia 12 października 2015 roku, V K 622/15	429		
kwestionariusz wywiadu środowiskowego	438		
wyrok SR dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu z dnia 30 maja 2018 roku, II K 845/17	526		
F. C. legitymująca się wykształceniem zawodowym, z wyuczonym zawodem cukiernika. Panna, matka trojga dzieci. Dotychczas niekarana.	wyjaśnienia F. C.	189-191	
dane z K.	359		
M. W. (1) legitymująca się wykształceniem średnim zawodowym. Panna, bezdzietna. Nie była dotąd karana. M. W. (1) nie miała z przyczyn chorobowych zniesionej ani w stopniu znacznym ograniczonej zdolności rozumienia znaczenia czynu i pokierowania	wyjaśnienia M. W. (1)	164-166, 234, 652-653, 874	

swoim postępowaniem. Nie zachodzą warunki określone w art. 31 § 1 i § 2 k.k. W krytycznym czasie była w stanie upojenia alkoholowego typowego dla siebie. Nie ma danych, by upicie miało charakter atypowy bądź patologiczny. Zna swój sposób reagowania na alkohol. Uzależnienie od alkoholu i nadużywanie narkotyków nie mają wpływu na ocenę poczytalności wobec zarzucanego czynu.			
dane z K.	129		
kwestionariusz wywiadu środowiskowego	542-543		
opinia sądowo-psychiatryczna	460-463		
1.2. Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.2.1.	P. D. (2), M. W. (1)	Sąd uniewinnił oskarżonego P. D. (1) od popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie dziewiątym części wstępnej wyroku, a mianowicie tego, że: - w dniu 7 kwietnia 2020 r. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i	

w porozumieniu z M. W. (1), K. J. (1) i M. S. (1), używając wobec M. W. (2) przemocy w postaci popychania, przewrócenia na ziemię i kopania po całym ciele, a także posługując się wobec niego niebezpiecznym narzędziem w postaci noża zabrał w celu przywłaszczenia należące do pokrzywdzonego: telefon komórkowy S. (...) oraz portfel z zawartością kart bankomatowych N. Bank i (...), tj. mienie o łącznej wartości 50 zł, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary za umyślne przestępstwo podobne orzeczonej za czyn z art. 284 § 2 k.k. wyrokiem SR dla Wrocławia-Śródmieścia z dnia 30 maja 2018 r. II K 845/17 tj. przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Sąd uniewinnił oskarżoną M. W. (1) od popełnienia zarzucanego jej czynu opisanego w punkcie czternastym części wstępnej wyroku, a mianowicie tego, że:

- w dniu 7 kwietnia 2020 r. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z M. S. (1), K. J. (1) i P. D. (1), używając wobec M. W. (2) przemocy w postaci popychania, przewrócenia na ziemię i

		<p>kopania po całym ciele, a także posługując się wobec niego niebezpiecznym narzędziem w postaci noża zabrała w celu przywłaszczenia należące do pokrzywdzonego: telefon komórkowy S. (...) oraz portfel z zawartością kart bankomatowych N. Bank i (...), tj. mienie o łącznej wartości 50 zł,</p> <p>tj. o przestępstwo z art. 280 § 2 k.k.</p>	
1.2.1.	M. S. (1), K. J. (1)	<p>Użycie noża w stosunku do M. W. (2) podczas zdarzenia z dnia 7 kwietnia 2020 roku</p> <p>M. S. (1)- czyn przypisany w punkcie pierwszym części dyspozytywnej</p> <p>K. J. (1)- czyn przypisany w punkcie szóstym części dyspozytywnej</p>	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
<p>Brak udziału P. D. (1) i M. W. (1) w dokonanym rozboju.</p> <p>Brak użycia niebezpiecznego narzędzia w postaci noża w stosunku do M. W. (2) podczas zdarzenia z dnia 7 kwietnia 2020 roku</p>	wyjaśnienia M. W. (1)	<p>164-166,</p> <p>234,</p> <p>652-653,</p> <p>874</p>	
<p>częściowe wyjaśnienia</p> <p>P. D. (1)</p>	<p>227,</p> <p>874</p>		

częściowe wyjaśnienia M. S. (1)	157-158, 656-657 873		
częściowe wyjaśnienia K. J. (1)	175, 215, 909v-910		
częściowe zeznania M. W. (2)	1,2, 120, 973v-975		
zapis monitoringu	7		
1.2.2.	K. J. (1)	<p>Sąd uniewinnił oskarżonego K. J. (1) od popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie szóstym części wstępnej wyroku a mianowicie tego, że:</p> <p>- w dniu 5 marca 2020 r. przy ul. (...), w sklepie (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z M. S. (1) i P. D. (1) zabrał w celu przywłaszczenia mienie należące do E. J. (1): torebkę skórzaną, pieniądze w kwocie 10 zł, klucze, kartę magnetyczną oraz karty bankomatowe (...) i M. o łącznej wartości 536,80 zł, a także dowód osobisty, przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, tj. o przestępstwo z art. 278 § 1 i 5 k.k. i art. 275 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.</p>	

Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
Brak udziału K. J. (1) w zdarzeniu.	częściowe wyjaśnienia P. D. (1)	874v-875	
częściowe wyjaśnienia K. J. (1)	175, 215, 909v-910		
zapis monitoringu	52		
1.2.3.	M. W. (1)	<p>Sąd uniewinnił oskarżoną M. W. (1) od popełnienia zarzucanego jej czynu opisanego w punkcie piętnastym części wstępnej wyroku, a mianowicie tego że:</p> <p>w dniu 7 kwietnia 2020 r. we W., przy ul. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z M. S. (1) i P. D. (1), używając wobec B. B. (1) przemocy w postaci uderzenia w twarz zabrała w celu przywłaszczenia należące do niego telefony komórkowe (...) i (...) oraz pieniądze w kwocie 60 zł i 20 biletów (...), tj. mienie o łącznej wartości 550 zł tj. o przestępstwo z art. 280 § 1 k.k.</p>	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
Brak udziału M. W. (1) w przestępstwie.	wyjaśnienia M. W. (1)	164-166,	

		234, 652-653, 874	
zeznania B. B. (3)	74-75, 975v		
wyjaśnienia F. C.	190		
1.2.4.	M. S. (1), P. D. (2)	<p>Sąd uniewinnił oskarżonego M. S. (1), od popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie czwartym części wstępnej wyroku, tego że:</p> <p>- w dniu 6 marca 2020 r. we W. przy ul. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z K. J. (1) i P. D. (1) dokonał kradzieży z włamaniem do kiosku poprzez podważenie rolety i wybicie szyby, a następnie zabrał w celu przywłaszczenia 3 opakowania słodczy o łącznej wartości 10 zł, czym działał na szkodę R. Ś. (1), przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary za umyślne przestępstwo podobne orzeczonej za czyn z art. 286 § 1 k.k. wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Krzyków we Wrocławiu z dnia 1 kwietnia 2009 r. VII K 492/09 tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.</p>	

		<p>Sąd uniewinnił oskarżonego P. D. (1) od popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie dwunastym części wstępnej wyroku, tego że:</p> <p>- w dniu 6 marca 2020 r. we W. przy ul. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z K. J. (1) i M. S. (1) dokonał kradzieży z włamaniem do kiosku poprzez podważenie rolety i wybicie szyby, a następnie zabrał w celu przywłaszczenia 3 opakowania słodczy o łącznej wartości 10 zł, czym działał na szkodę R. Ś. (1), przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary za umyślne przestępstwo podobne orzeczonej za czyn z art. 284 § 2 k.k. wyrokiem SR dla Wrocławia-Śródmieścia z dnia 30 maja 2018 r. II K 845/17</p> <p>tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.</p>	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
Brak udziału M. S. (1) i P. D. (1) w kradzieży z włamaniem do kiosku wspólnie i w porozumieniu z K. J. (1).	częściowe wyjaśnienia P. D. (1)	227, 874	

brak dowodów			
częściowe wyjaśnienia K. J. (1)	175, 215, 909v-910		
1.2.5.	P. D. (2)	<p>Sąd uniewinnił oskarżonego P. D. (1) od popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie trzynastym części wstępnej wyroku, tego że:</p> <p>- w dniu 5 marca we W. przy ul. (...) działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z K. J. (1) zabrał w celu przywłaszczenia należące do M. C. (1) mienie: zestaw kluczy, wiertarkę, stojak serwisowy do roweru o łącznej wartości 660 zł, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary za umyślne przestępstwo podobne orzeczonej za czyn z art. 284 § 2 k.k. wyrokiem SR dla Wrocławia-Śródmieścia z dnia 30 maja 2018 r., IIK 845/17 tj. czynu z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.</p>	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
Brak udziału P. D. (1) w kradzieży mienia ze strychu wspólnie i w porozumieniu z K. J. (1).	częściowe wyjaśnienia P. D. (1)	227, 874	

częściowe wyjaśnienia K. J. (1)	175, 215, 909v-910		
pośrednio zeznania A. A. (2)	66, (...), (...)		
2. OCena DOWOdów			
2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1.1.1.	częściowe wyjaśnienia M. S. (1)	Wyjaśnienia oskarżonego w zakresie przestępstwa dokonanego na osobie M. W. (2), zasługują na wiarę jedynie częściowo, a to w zakresie potwierdzenia tego, że pokrzywdzony rozmawiał z M. W. (1), miał ze sobą butelką alkoholu i chciał nią zaatakować K. J. (1), co znajduje odzwierciedlenie w wyjaśnieniach oskarżonej oraz w zeznaniach M. W. (2) a także w zapisie monitoringu (monitoring ukazuje, że zaraz za sprawcami odchodzi z miejsca zdarzenia M. W. (1), M. W. (2) siedzi na chodniku, chwając się i po pewnym czasie, podchodzi do niego M. W. (1), zatrzymuje się i odchodzi, po czym zawraca i z przeciwnej strony podchodzi ponownie. M.	

		<p>W. (1) rozmawia przez chwilę z M. W. (2), a następnie odchodzi na pewną odległość.). Ponadto Sąd daje wiarę wyjaśnieniom w zakresie tego, że podczas zdarzenia nikt nie używał noża. Wyjaśnienia te są także częściowo wiarygodne w zakresie sprawstwa K. J. (1), jednakże już nie co do przebiegu samego zdarzenia, który był zgoła odmienny od tego, który próbuje przedstawiać oskarżony. Wskazać należy, że na dwóch nagraniach z monitoringu miejskiego zarejestrowany jest częściowy przebieg zdarzenia, który jest sprzeczny z wyjaśnieniami M. S. (1). Ocena tej części jego wyjaśnień została zamieszczoną w dalszej części uzasadnienia (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne).</p> <p>Sąd miał jednocześnie bezpośredni kontakt z oskarżonym i w oparciu o bezpośrednio spostrzeżenia w czasie składania przez niego wyjaśnień mógł nabrać osobistego przekonania, co do wiarygodności prezentowanych relacji (sposstrzeżenia i wrażenia odniesione w trakcie bezpośredniego przesłuchania).</p>	
<p>częściowe wyjaśnienia K. J. (1)</p>	<p>Wyjaśnienia oskarżonego co do czynu dokonanego na M. W. (2), zasługują na</p>		

wiarę jedynie w znikomym zakresie. Sąd uznaje za wiarygodne wyjaśnienia oskarżonego w zakresie zdarzenia niezwiązanego bezpośrednio z dokonaniem rozbojem, a mianowicie tego, że spożywał alkohol w dniu krytycznego zdarzenia z uwagi na świętowanie urodzin i M. W. (1) poprosiła M. W. (2) o papierosa. Oskarżony przyznał także, umniejszając wprawdzie swoje zachowanie, że uderzył M. W. (2). W pozostałym zakresie jego relacja jest sprzeczna z zebrany materiał dowodowy, a w szczególności z zapisem monitoringu.

Na koniec tych rozważań trzeba ponownie podkreślić, że Sąd miał bezpośredni kontakt z oskarżonym i w oparciu o bezpośrednio spostrzeżenia w czasie składania przez niego wyjaśnień mógł nabrać osobistego przekonania, co do wiarygodności prezentowanych relacji (sposstrzeżenia i wrażenia odniesione w trakcie bezpośredniego przesłuchania).

częściowe wyjaśnienia

P. D. (1)

P. D. (2) potwierdził jedynie przebywanie w dniu krytycznego zdarzenia wraz z M. W. (1), M. S. (1) i K. J. (1). Wyjaśnił także, że M. W. (2) posiadał wódkę,

	<p>co jest zbieżne z jego zeznaniami oraz zapisem monitoringu. Relacja oskarżonego koresponduje także z zeznaniami samego pokrzywdzonego, który zaprzeczył, aby P. D. (2) w ogóle do niego podchodził. Wyjaśnienia oskarżonego korespondują ponadto z wyjaśnieniami M. W. (1) oraz zapisem monitoringu.</p>	
częściowe zeznania M. W. (2)	<p>Zeznania świadka jedynie częściowo zasługują na wiarę. Sąd przyznaje wiarę, co do rozboju dokonanego na pokrzywdzonym, niemniej jednak co do przebiegu zdarzenia, relacje przekazana przez świadka różni się od tej zarejestrowanej przez monitoring. Sąd uznaje za wiarygodne zeznania złożone przed Sądem, w których świadek przyznaje, że nie widział noża ani tego, by M. W. (1) obszukiwała mu kieszenie. Ta część jego zeznań koreluje bowiem z zapisem monitoringu. W zeznaniach z etapu postępowania jurysdykcyjnego zeznania znajdują w dużej mierze odzwierciedlenie w pozostałym materiale dowodowym, któremu sąd przyznał walor wiarygodności. Świadek zeznał, że atakowali go dwaj mężczyźni, pobili go i okradli, po czym jeden z nich po chwili wrócił, i rzucił w nim</p>	

	<p>portfelem. Wskazał także, że kieszenie przeszukiwały mu dwie osoby a M. W. (1) zwracała się do sprawców, by go zostawili.</p> <p>Sąd miał jednocześnie bezpośredni kontakt ze świadkiem i w oparciu o bezpośrednio spostrzeżenia w czasie składania przez niego zeznań mógł nabrać osobistego przekonania, co do wiarygodności prezentowanych relacji (sposstrzeżenia i wrażenia odniesione w trakcie bezpośredniego przesłuchania).</p>	
płyta z zapisu monitoringu	Dowód nie budzi wątpliwości. Nie był kwestionowany przez strony, którym został zaprezentowany w trakcie rozprawy.	
protokół zatrzymania rzeczy	Zatrzymanie telefonu komórkowego S. (...) wraz z kopią umowy sprzedaży z dnia 7 kwietnia 2020 roku o numerze (...) wydanych z lombardu przy ulicy (...) we W.. Dowód nie był kwestionowany przez strony.	
przedwstępna umowa sprzedaży	Umowa sprzedaży telefonu za kwotę 21 złotych opatrzona podpisem M. S. (2). Dowód nie był kwestionowany przez strony.	
pokwitowanie	Odbiór telefonu S. (...) przez M. W. (2), co	

	potwierdza, że stanowi jego własność i zostało zbyte przez M. S. (2). Pośrednio poświadcza także o dokonany rozboju. Dowód nie był kwestionowany przez strony.		
1.1.1.	Wyrok SO we Wrocławiu z dnia 10 lutego 2011 r. III K 368/10 Wyrok SA we Wrocławiu z dnia 22 czerwca 2011 r. II Aka 177/11	- dokumenty urzędowe - sporządzone w sposób przewidziany prawem - niekwestionowane przez strony	
wyrok SR dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu z dnia 18 maja 2009 r., V K 398/09	- dokumenty urzędowe - sporządzone w sposób przewidziany prawem - niekwestionowane przez strony		
1.1.2.	częściowe wyjaśnienia M. S. (2)	Wyjaśnienia zasługują na wiarę w zakresie, w której wskazał, że widział, że P. D. (2) poszedł na zaplecze, a także w zakresie zanegowania obecności K. J. (1) w sklepie. Zgodne w tym zakresie z wyjaśnieniami samego P. D. (1) oraz zapisem z monitoringu sklepu. Sąd nie przyznaje waloru wiarygodności wyjaśnieniom, w których oskarżony nie przyznaje się do winy. Sąd nie daje wiary, że oskarżony nie miał wiedzy w jakim celu P. D. (2) udał się na zaplecze sklepu a zatem w miejsce nieuprawnione dla klientów ani że był	

		<p>przekonany, że tak jak on chciał ukraść jedzenie. Są one sprzeczne z zapisem monitoringu i nie znajdują oparcia w zasadach logiki i doświadczenia życiowego. Biorąc pod uwagę, że kradzieży produktów spożywczych "mógł" dokonać ze sklepowych półek, nie było logicznego sensu by udawać się po nie na zaplecze. Tym samym musiał wiedzieć, w jakim celu wchodzi na zaplecze. Potwierdza to widoczne na nagraniu monitoringu zachowanie M. S. (1), które wskazuje na istniejące między sprawcami porozumienie i podział ich ról (M. S. (1) w charakterystyczny sposób obserwuje wnętrze sklepu w czasie, gdy P. D. (2) wchodzi na zaplecze, a zaraz potem rusza za nim bez słowa i razem wychodzą ze sklepu). W ocenie Sądu sprawcy działali wspólnie i w porozumieniu, a w czasie gdy P. D. (2) był na zapleczu w celu kradzieży torebki, M. S. (1) obserwował sytuację, gotów odwrócić uwagę ekspedientki w sytuacji, gdyby chciała skierować się w stronę zaplecza.</p>	
częściowe wyjaśnienia P. D. (1)	Oskarżony przyznał się do kradzieży torebki z zaplecza sklepu, potwierdzając, że wewnątrz znajdowało się 10 złotych. Zasadniczym dowodem weryfikującym		

	<p>wyjaśnienia oskarżonego w tym zakresie był zapis monitoringu sklepu, którego strony nie kwestionowały nawet o zapoznaniu się z nim w czasie rozprawy.</p> <p>Sąd nie daje wiary wyjaśnieniom oskarżonego, że w torebce znajdowały się jedynie pieniądze. Sąd nie daje wiary także w to, że oskarżony wchodził do sklepu sam a nie z M. S. (1). Przeczą temu zeznania E. jańskiej oraz zapis monitoringu.</p>	
<p>zeznania E. J. (1)</p>	<p>Zeznania szczere i spontaniczne. Świadek opisała przebieg zdarzenia oraz wskazała rzeczy, które zostały jej skradzione oraz ich wartość. Ponadto oświadczyła, że zwrócono jej jedynie jedną z dwóch kart bankomatowych. Zeznania znajdują odzwierciedlenie w zapisie monitoringu, w wyjaśnieniach P. D. (1), który przyznał się do tego czynu oraz M. S. (1), który przyznał, że ukradł z półki produkty spożywcze, podczas gdy P. D. (2) poszedł na zaplecze.</p>	
<p>protokół oględzin rzeczy</p>	<p>Oględziny monitoringu wnętrza sklepu (...) przy ulicy (...) we W. z dnia 5 marca 2020 roku. Na zapisie widoczni dwaj mężczyźni, w tym jeden mężczyzna wchodzi na zaplecze sklepu, po czym wychodzi</p>	

	<p>ukrywając torebkę pod kurtkę podczas gdy drugi z nich zabiera z regałów przedmioty, chowając je również pod swoją kurtkę. Następnie obaj wychodzą ze sklepu. Dokument odpowiada dokładnie przebiegowi zdarzenia utrwalonemu na nagraniu z monitoringu. Dowód nie był kwestionowany przez strony.</p>		
1.1.2.	wyrok SR dla Wrocławia-Krzyków we Wrocławiu z dnia 1 kwietnia 2009 r., VII K 492/09	<ul style="list-style-type: none"> - dokumenty urzędowe - sporządzone w sposób przewidziany prawem - niekwestionowane przez strony 	
1.1.2. 1.1.3.	wyrok SR dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu z dnia 30 maja 2008 r., II K 845/17	<ul style="list-style-type: none"> - dokumenty urzędowe - sporządzone w sposób przewidziany prawem - niekwestionowane przez strony 	
1.1.3.	częściowe wyjaśnienia M. S. (1)	<p>Wyjaśnienia oskarżonego w zakresie przestępstwa rozboju na pokrzywdzonym B. B. (4) zasługują na wiarę jedynie w zakresie sprawstwa F. C. i to w zakresie zbycia przedmiotów pochodzących z przestępstwa, do czego przyznała się sama oskarżona, co znajduje potwierdzenie także w przedwstępnej umowie sprzedaży. W pozostałym zakresie Sąd odmówił im wiarygodności, o czym</p>	

		wypowie się w dalszej części uzasadnienia.
wyjaśnienia F. C.	<p>Oskarżona przyznała, że posiadała wiedzę, iż telefony, które zbyła w lombardzie pochodziły z rozboju dokonanego przez P. D. (1) i M. S. (1). Wskazała także, że dokonała ich sprzedaży na prośbę wyżej wymienionych a środki przeznaczyli na zakupy spożywcze. Fakt, że oskarżona dokonała zbycia telefonów w lombardzie z uwagi na to, że była przekonana, że M. S. (1) nie miał dowodu osobistego nie wpływa na ocenę jej wyjaśnień. Nie umniejsza wyjaśnień oskarżonej wskazanie, że najpierw do pokrzywdzonego podszedł P. D. (2). Sąd uznał, że z uwagi na gwałtowny przebieg zdarzenia, oskarżona mogła źle zapamiętać lub nie przywiązać do tego większej uwagi. Wyjaśniając bowiem dodała „ja przynajmniej tak widziałam”. Nie była zatem pewna swoich spostrzeżeń i ich przełożenia na rzeczywisty przebieg krytycznego zdarzenia. Sam pokrzywdzony operował w tym zakresie pojęciami określającymi wzrost oskarżonych, co podlegało bezpośredniej weryfikacji w trakcie rozprawy.</p>	

<p>wyjaśnienia M. W. (1)</p>	<p>Wyjaśnienia oskarżonej M. W. (1) zasługują na wiarę, jako znajdujące swoje odzwierciedlenie w wyjaśnieniach F. C.. Oskarżona potwierdziła, że pokrzywdzony został pobity przez P. D. (1) i M. S. (1), którzy zabrali mu telefony komórkowe. Wyjaśnienia oskarżonej korespondują także z zeznaniami samego pokrzywdzonego, który wskazał wprost, że oskarżona po skorzystaniu z zapalniczki odeszła od niego i dopiero po chwili podszedł do niego jeden z oskarżonych, a sama oskarżona bezpośrednio nie brała już udziału w zdarzeniu. Potwierdzają to zresztą sami oskarżeni.</p>	
<p>zeznania B. B. (3)</p>	<p>Zeznania zasługują na wiarę. Świadek szczegółowo opisał przebieg zdarzenia, a także rozpoznał M. W. (1), która poprosiła go o zapalniczkę jak i M. S. (1), który go zaatakował. Świadek nie miał powodów do składania fałszywych zeznań o pomawiania nieznanymi mu osobami a Sąd nie znalazł powodów do ich zakwestionowania. Ponadto zeznania znajdując odzwierciedlenie w wyjaśnieniach M. W. (1) i F. C.. Potwierdzeniem jego relacji są także dowody dotyczące zbycia zabranych mu telefonów w lombardzie.</p>	

protokół okazania	Podczas okazania B. B. (3) rozpoznał na tablicy poglądowej wizerunek M. S. (1), który jako pierwszy go zaatakował oraz M. W. (1), która zapytała go o zapalniczkę.		
protokół zatrzymania rzeczy	Protokół zatrzymania rzeczy z lombardu w postaci telefonu marki (...) i marki M. oraz przedwstępnej umowy sprzedaży. Dowód niekwestionowany przez strony.		
przedwstępna umowa sprzedaży	Przedwstępna umowa sprzedaży telefonu marki (...) i marki M. za 105 złotych, zaliczka w kwocie 100 złotych. Umowa zawarta F. C.. Dowód niekwestionowany przez strony.		
1.1.4.	częściowe wyjaśnienia K. J. (1)	Oskarżony składając wyjaśnienia przed Sądem, przyznał się do popełnienia dwóch czynów, w tym do kradzieży z włamaniem do kiosku należącego do R. Ś. (1). W dość charakterystyczny sposób nawiązał przy tym do kradzieży z włamaniem mówiąc o „kradzieży cukierków”.	
zeznania D. G.	Świadek był naocznym świadkiem zdarzenia, obserwując je z balkonu. Wskazał, że musiało się to wydarzyć o godz. 3 lub 3:15 rano. D. G. wezwał Policję. Widział trzech		

	<p>mężczyzn. Jak wszedł do Policjantów zaobserwował ułamaną roletę na około 30 cm. Zeznania te nie pozwoliły na identyfikację sprawców, a jedynie pozwoliły na umiejscowienia zdarzenia w miejscu i czasie.</p>	
<p>zeznania R. Ś. (1)</p>	<p>R. Ś. (1), będący właścicielem kiosku wolnostojącego i zarazem pokrzywdzonym dokonany przestępstwem nie był naocznym świadkiem zdarzenia. Świadek został powiadomiony przez Policję, że ktoś się włamał do kiosku. W konsekwencji jego zeznania jedynie w znikomym zakresie przyczyniły się do czynienia ustaleń w sprawie. Sąd wykorzystał zeznania w zakresie, w którym świadek opisał dokonane zniszczenia i ukradziony towar. R. Ś. (1) wskazał bowiem, do włamania doszło poprzez podważenie rolety zewnętrznej antywłamaniowej a następnie przez wybicie szyby. Ponadto zeznania przyczyniły się do ustalenia, że z kiosku sprawca zabrał trzy opakowania cukierków za łączną kwotę dziesięciu złotych. Samodzielna naprawa zniszczeń kosztowała go 50 złotych.</p>	

1.1.5.	częściowe wyjaśnienia K. J. (1)	Oskarżony przyznał się do zastawianie rzeczy ukradzionych ze strychu w lombardzie. Ponadto wyjaśnił, że brał udział sam w kradzieży oraz, że posiadał klucz do drzwi na strych. Jego wyjaśnienia znajdują swoje potwierdzenie w zeznaniach M. C. (3) oraz A. A. (2).	
dodatkowe wyjaśnienia K. J. (1)	Oskarżony dodatkowo wyjaśnił, że zabrane narzędzia ze strychu zbył za kwotę 250 złotych.		
zeznania M. C. (1)	Zeznania świadka zasługują na wiarę. Świadek wskazał, że jednego dnia wszystkie jego rzeczy były na strychu, co zmieniło się dzień później. Świadek podał wykaz rzeczy, które zostały mu skradzione ze strychu wraz z ich wartością. Świadek opisał, że widział K. J. (1) wychodzącego z dwoma plecakami i wskazał, że był widziany przez A. A. (2).		
zeznania A. A. (2)	Świadek potwierdziła, że widziała K. J. (1) około północy na strychu i następnego dnia o godzinie 10:00. A. A. (2) mieszka na poddaszu, więc słyszy odgłosy dobiegające z tego pomieszczenia. Świadek zeznała, że gdy zapytała K. J. (1), ten wskazał, że wiesza pranie, jednakże nie posiadał ze sobą prania,		

	które mogłyby rozwieszać. Wskazała, że tego samego dnia dowiedziała się od M. C. (1), że został okradziony.		
M. S. (1)	wyrok SR dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu z dnia 28 października 2005 r. II K 1551/05 wyrok SO we Wrocławiu z dnia 18 kwietnia 2007 r. IV Ka 171/06	- dokumenty urzędowe - sporządzone w sposób przewidziany prawem - niekwestionowane przez strony	
wyrok SR dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu z dnia 25 kwietnia 2007 r., XII K 387/06	- dokument urzędowy - sporządzony w sposób przewidziany prawem - niekwestionowany przez strony		
wyrok SR dla Wrocławia-Krzyków we Wrocławiu z dnia 1 kwietnia 2009 r., VII K 492/09	- dokument urzędowy - sporządzony w sposób przewidziany prawem - niekwestionowany przez strony		
wyrok SR dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu z dnia 18 maja 2009 r., V K 398/09	- dokument urzędowy - sporządzony w sposób przewidziany prawem - niekwestionowany przez strony k.k.		
dokumentacja medyczna	Dowód nie budzi wątpliwości, co do jego autentyczności i wiarygodności.		
P. D. (2)	wyrok SR dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu z dnia 28	- dokumenty urzędowe	

	<p>października 2005 r. II K 1551/05</p> <p>wyrok SO we Wrocławiu z dnia 18 kwietnia 2007 r. IV Ka 171/06</p>	<p>- sporządzone w sposób przewidziany prawem</p> <p>- niekwestionowane przez strony</p>	
<p>wyrok SR dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu z dnia 4 lutego 2009 r., II K 1118/08</p> <p>wyrok SO we Wrocławiu z dnia 4 czerwca 2009 r., IV Ka 447/09</p>	<p>- dokumenty urzędowe</p> <p>- sporządzone w sposób przewidziany prawem</p> <p>- niekwestionowane przez strony</p>		
<p>wyrok SR dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu z dnia 30 maja 2008 r., II K 845/17</p> <p>wyrok SO we Wrocławiu z dnia 27 lutego 2019 r., IV Ka 1083/18</p>	<p>- dokumenty urzędowe</p> <p>- sporządzone w sposób przewidziany prawem</p> <p>- niekwestionowane przez strony</p>		
<p>wyrok SR dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu z dnia 7 października 2019 r., sygn. akt II K 182/19</p> <p>wyrok SO we Wrocławiu z dnia 14 stycznia 2020 r., IV Ka 1515/19</p>	<p>- dokumenty urzędowe</p> <p>- sporządzone w sposób przewidziany prawem</p> <p>- niekwestionowane przez strony</p>		
<p>wyrok SR dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu z dnia 25 kwietnia 2007 r., XII K 387/06</p>	<p>- dokument urzędowy</p> <p>- sporządzony w sposób przewidziany prawem</p> <p>- niekwestionowany przez strony</p>		
<p>wyrok SR dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu z dnia 12 października 2015 roku, V K 622/15</p>	<p>- dokument urzędowy</p> <p>- sporządzony w sposób przewidziany prawem</p>		

	- niekwestionowany przez strony	
wyrok SR dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu z dnia 30 maja 2018 roku, II K 845/17	- dokument urzędowy - sporządzony w sposób przewidziany prawem - niekwestionowany przez strony	
1.2.1.	wyjaśnienia M. W. (1)	Sąd uznaje za wiarygodne wyjaśnienia oskarżonej, w których nie przyznaje się do udziału w rozbojach a jedynie potwierdziła w nich swoją obecność na miejscu tych zdarzeń. W wyjaśnieniach tych opisała przebieg zdarzeń zgodny z ustaleniami dokonanyymi przez Sąd w oparciu o inne dowody, w tym zeznania pokrzywdzonych, wyjaśnienia oskarżonych, zapis monitoringu. Wyjaśnienia oskarżonej są spójne i konsekwentne, a także mają odzwierciedlenie w zgromadzonym materiale dowodowym. Oskarżona w swoich wyjaśnieniach niczego nie ubarwia, powołując się na niepamięć w kwestiach których nie była do końca pewna. M. W. (1) już podczas pierwszego przesłuchania wskazała, że rozmawiała z M. W. (2), który był jej znajomym, i którego następnie zaatakował M. S. (1) i K. J. (1), zabierając mu jego mienie. M. W. (1) wskazała, że prosiła ich by przestali, co znajduje odzwierciedlenie

w zeznaniach pokrzywdzonego M. W. (2). Jej relacja znajduje także swoje oparcie w zasadach racjonalnego rozumowania i doświadczenia życiowego. Trudno bowiem mówić, aby w obu przypadkach zachowanie oskarżonej polegało na takim samym schemacie i stanowił jeden tzw. modus operandi. W przypadku pierwszego rozboju, pokrzywdzony był bowiem jej znajomym, z którym rozmawiała a wręcz odwodziła oskarżonych od atakowania go, na co wskazał sam M. W. (2). W trakcie ataku oskarżonych na pokrzywdzonego znajdowała się w znacznej od nich odległości i nie sposób uznać jej zachowania za powiązane w jakikolwiek sposób z dokonaniem po pewnym czasie rozbojem. Zapis monitoringu przeczy dostrzeganiu związku między rozmową oskarżonej ze znanym jej pokrzywdzonym a następującym dopiero po pewnym czasie i to bez udziału M. W. (1) zachowaniem oskarżonych, sprowokowanym w pewnym sensie przez zachowanie samego pokrzywdzonego (zamach butelką w stronę jednego z oskarżonych). W przypadku drugiego zdarzenia oskarżona także odeszła od

		<p>pokrzywdzonego i także nie sposób uznać, aby w jakikolwiek sposób odwracała uwagę pokrzywdzonego, skoro dopiero po chwili podszedł do niego jeden z oskarżonych. Oskarżeni widzieli, że pokrzywdzony trzyma w ręce telefon i w żadnym razie do ustalenia tego faktu nie była im potrzebna M. W. (1).</p>
<p>częściowe wyjaśnienia P. D. (1)</p>	<p>P. D. (2) nie przyznał się do czynu. Wskazał, że był w miejscu zdarzenia, ale nie brał udziału w rozboju. Jego wyjaśnienia zostały potwierdzone innymi dowodami, a w szczególności zapisem monitoringu, zeznaniami pokrzywdzonego, częściowo wyjaśnieniami M. W. (1) i pozostałych oskarżonych.</p>	
<p>częściowe zeznania M. W. (2)</p>	<p>Świadek zeznał, że trzeci mężczyzna (P. D. (2)), który stał w bramie nie brał udziału w ataku na niego. Jego zeznania w pełni korelują z zapisem monitoringu i wyjaśnieniami samego P. D. (1).</p>	
<p>częściowe wyjaśnienia K. J. (1)</p>	<p>Wyjaśnienia oskarżonego, w których nie przyznał się do zarzucanego mu czynu zasługują na wiarę jedynie w zakresie tego, że nie posiadał on noża, bowiem okoliczność ta wynika z zapisu monitoringu</p>	

	i zeznań M. W. (2) złożonych przed Sądem.	
częściowe wyjaśnienia M. S. (1)	M. S. (1) wyjaśnił, że M. W. (1) nie brała udziału w zdarzeniu. Sąd ma na względzie łączącą ich relację, jednak mając na względzie całokształt okoliczności sprawy, w zapis monitoringu, zeznania pokrzywdzonych uznaje wyjaśnienia w tym zakresie za wiarygodne. Sąd daje wiarę oskarżonemu, że podczas zdarzenia nikt nie używał noża.	
1.2.2.	częściowe wyjaśnienia P. D. (1)	Oskarżony przyznając się do winy, wskazał, że nie było z nim K. J. (1). Jego wyjaśnienia znajdują potwierdzenie w nagraniu z monitoringu sklepowego. Brak jest przy tym jakichkolwiek innych dowodów, wskazujących na udział w tym zdarzeniu K. J. (1).
częściowe wyjaśnienia K. J. (1)	Sąd przyznaje wiarę wyjaśnieniom oskarżonego w zakresie, w którym nie przyznaje się do czynu popełnionego na szkodę E. J. (1). Jego wyjaśnienia w tym zakresie zostały potwierdzone dowodami w postaci zapisu monitoringu, zeznaniami E. J. (1) i wyjaśnieniami pozostałych oskarżonych.	

pendrive z zapisem monitoringu	Zapis monitoringu nie ujawnia podczas zdarzenia osoby K. J. (1). Dowód nie budzi wątpliwości. Nie był kwestionowany przez strony, którym został zaprezentowany w trakcie rozprawy.		
1.2.3.	wyjaśnienia M. W. (1)	Wyjaśnienia M. W. (1), w których nie przyznaje się do winy zasługują na wiarę, i znajdują odzwierciedlenie w zeznaniach B. B. (3). Świadek potwierdził, że M. W. (1) poprosiła go o zapalniczkę oraz że zaatakowało go dwóch mężczyzn. Jej relacja znajduje także swoje oparcie w zasadach racjonalnego rozumowania i doświadczenia życiowego. Trudno mówić, aby w oby przypadkach zachowanie oskarżonej polegało na takim samym schemacie i stanowił jeden tzw. modus operandi. Oskarżona odeszła od pokrzywdzonego i nie sposób uznać, aby w jakikolwiek sposób odwracała uwagę pokrzywdzonego, skoro dopiero po chwili podszedł do niego jeden z oskarżonych. Oskarżeni widzieli, że pokrzywdzony trzyma w ręce telefon i w żadnym razie do ustalenia tego faktu nie była im potrzebna M. W. (1). Sam pokrzywdzona stwierdza, że oskarżeni po zdarzeniu uciekli w nieznanym	

		<p>kierunku i nie wskazuje, aby towarzyszyła im oskarżona. Jej wyjaśnienia potwierdzają także wyjaśnienia F. C..</p>	
<p>wyjaśnienia F. C.</p>	<p>F. C. wyjaśniła, że M. W. (1) nic nie robiła oprócz tego, że znajdowała się nieopodal krytycznego zdarzenia. Jej wyjaśnienia spójne z zeznaniami pokrzywdzonego i wyjaśnieniami M. W. (1).</p>		
<p>1.2.4.</p>	<p>częściowe wyjaśnienia M. S. (1)</p>	<p>Wyjaśnienia M. S. (1) złożone podczas postępowania aresztowego (k. 221) i podtrzymane przed Sądem, w których nie przyznaje się do winy, zasługują na wiarę jedynie w zakresie czynu, od którego Sąd go uniewinnił, a mianowicie zarzuconej mu kradzieży z włamaniem dokonanej w dniu 6 marca 2020 roku na szkodę R. Ś. (1). Jedynym dowodem, na podstawie którego sformułowane zarzut wobec oskarżonego jest notatka urzędowa, której wartość dowodową Sąd zakwestionował (omówienie w dalszej części uzasadnienia)</p>	
<p>częściowe wyjaśnienia P. D. (1)</p>	<p>Sąd uznał za wiarygodne wyjaśnienia, w których oskarżony nie przyznaje się do tego czynu. Brak jest przy tym jakichkolwiek innych dowodów, wskazujących na udział w tym zdarzeniu</p>		

	<p>P. D. (1). Jedynym dowodem, na podstawie którego sformułowane zarzut wobec oskarżonego jest notatka urzędowa, której wartość dowodową Sąd zakwestionował (omówienie w dalszej części uzasadnienia). Na marginesie należy wskazać, że na ową notatkę jako dowód sprawstwa oskarżonego powołano si także w uzasadnieniu postanowienia o przedstawieniu mu zarzutów.</p>	
1.2.5.	<p>częściowe wyjaśnienia</p> <p>P. D. (1)</p>	<p>P. D. (2) nie przyznał się do zarzucanego mu czynu. Brak jest przy tym jakichkolwiek innych dowodów, wskazujących na udział w tym zdarzeniu P. D. (1). Jedynym dowodem, na podstawie którego sformułowane zarzut wobec oskarżonego jest notatka urzędowa, której wartość dowodową Sąd zakwestionował (omówienie w dalszej części uzasadnienia).</p>
pośrednio zeznania A. A. (2)	<p>A. A. (2) zeznała, że na strychu widziała jedynie K. J. (1). Wprawdzie przed Sądem przypomniała sobie, że słyszała kroki jeszcze jednego mężczyzny, jednakże świadek nie widziała tej osoby. Tym samym nie można na podstawie tych zeznań przypisać sprawstwa P. D. (1).</p>	

1.1.1.-1.1.5	<p>protokoły zatrzymania rzeczy</p> <p>protokoły zatrzymania osoby (k. 18)</p> <p>protokoły przeszukania</p> <p>protokoły przeszukania osoby</p> <p>protokół oględzin rzeczy</p>	<p>Wszelkie czynności procesowe podjęte w przedmiotowej sprawie odbyły się zgodnie z prawem, a z każdej z nich sporządzono stosowne protokoły, a ich wyniki zaś nie budziły żadnych wątpliwości. Podjęte w sprawie czynności zostały przeprowadzone przez uprawnione podmioty zaś sposób przeprowadzenia tych czynności nie był kwestionowany przez żadną ze stron postępowania.</p>	
dane z K.	<p>Ustalając wcześniejszą karalność oskarżonych, Sąd oparł się na odpowiedzi z Krajowego Rejestru Karnego, której przypisuje walor wiarygodności. Sąd nie znalazł żadnych podstaw, aby zakwestionować wiarygodność przedstawionych danych, które nie budzą najmniejszych zastrzeżeń, co do ich autentyczności i wiarygodności.</p>		
wyroki karne	<p>Wyroki sądowe nie budzą wątpliwości, co do ich autentyczności i wiarygodności, znajdując odzwierciedlenie w danych z rejestru karnego. Stanowią one dokumenty urzędowe, sporządzone w sposób przewidziany prawem.</p>		

<p>kwestionariusze wywiadów środowiskowych</p>	<p>Nie budziły wątpliwości opracowane wywiady środowiskowe, gdyż zostały sporządzone przez uprawnione podmioty i zawierają wszystkie niezbędne elementy.</p>	
<p>Ustne opinie biegłych oraz pisemne opinie sądowo-psychiatryczne wraz z opiniami uzupełniającymi</p>	<p>Wszystkie opinie biegłych sporządzone do niniejszej sprawy zasługują na przyznanie im waloru wiarygodności. Sąd uznał wydane opinie za odpowiadające wymogom prawa tj. jasne, pełne i nie zawierające sprzeczności oraz oparte na specjalistycznej wiedzy. Powyższe spowodowało, że stanowią pełnowartościowy materiał dowodowy.</p> <p>Opinie sądowo-psychiatryczne została sporządzone w sposób kompleksowy, po przeprowadzeniu szczegółowych badań, w tym wywiadu z oskarżonymi.</p> <p>Sformułowane przez biegłych wnioski są logiczne, jasne i należycie uzasadnione. Po uzupełnieniu pisemnej opinii przed Sądem i udzieleniu odpowiedzi na pytania stron i Sądu opinia biegłych jak wyczerpująca, jasna, spójna i kompletna stanowi wiarygodny dowód, pomocny przy ustalaniu okoliczności zdarzenia, w tym stanu psychicznego oskarżonych oraz ich poczytalności.</p>	

	<p>Tak sporządzona opinia, uzupełniona i wyjaśniona przed Sądem, stanowiła pełnowartościowy dowód odpowiadający wymaganiom prawa i wskazaniom wiedzy w tym zakresie.</p> <p>Wnioski sformułowane przez biegłych są logiczne i znajdują oparcie w materiale dowodowym. Opinia jest jasna, spójna, logiczna i niesprzeczna, a u jej podstaw leży wystarczający zakres czynności badawczych. Zawiera też wystarczające uzasadnienie, a wywiedzione w niej wnioski są logiczne i przekonujące. Biegli udzielili przekonujących odpowiedzi na pytania formułowane przez organ procesowy i strony. Zawarte w opinii sformułowania pozwalają na zrozumienie wyrażonych w niej ocen i poglądów oraz sposobu dochodzenia do nich, a nadto biegli posłużyli się w niej logicznymi argumentami, które w przejrzysty sposób opisały stan psychiczny oskarżonych.</p>	
<p>plyty z zapisem monitoringu</p> <p>pendrive z zapisem monitoringu</p>	<p>Zapisy monitoringu nie budziły wątpliwości. Nie były także kwestionowane podczas postępowania, także po ich bezpośrednim odtworzeniu w czasie jednej z rozpraw.</p>	

oświadczenie z k. 20	Potwierdzenie adresu zamieszkania przez M. S. (1). Dowód nie budzi wątpliwości, co do jego autentyczności i wiarygodności.		
2.2. <i>Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i>			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
1.1.1.	częściowe wyjaśnienia M. S. (1)	Wyjaśnienia M. S. (1) w zakresie rozboju na M. W. (2) są niespójne i niekonsekwentne. W ocenie Sądu stanowią jedynie przyjętą przez niego linię obrony. Pierwsze wyjaśnienia złożone przed prokuratorem w dniu 15 kwietnia 2020 r., w których oskarżony przedstawia wersję zdarzenia wskazując, że oddzielił K. J. (1) od M. W. (2) i jakoby nikt nikogo nie bił, nie zasługują na wiarę. W ocenie Sądu wyjaśnienia M. S. (1), który próbuje kreować wersję wydarzeń rozboju na M. W. (2) w ten sposób, że z obawy o to, że K. J. (1) zostanie uderzony butelką, przewrócił M. W. (2) nie zasługują na przyznanie waloru wiarygodności. Wprawdzie z nagrania	

wynika, że M. W. (2) początkowo z uniesioną butelką idzie w kierunku K. J. (1), jednakże dopiero po tym jak się oddalił od niego, M. S. (1) wraz z K. J. (1) idą wspólnie w kierunku M. W. (2) i go atakują. Wersji przedstawianej przez oskarżonego przeczy jednoznaczny w swojej wymowie zapis nagrania z monitoringu miejskiego. Wynika z niego, że wbrew swoim wyjaśnieniom oskarżony przewróci pokrzywdzonego, kopał leżącego M. W. (2) i wspólnie z drugim oskarżonym zabrał mu z kieszeni portfel i telefon. Mając na względzie, że M. S. (1) wraz z K. J. (1) okradli go z jego mienia, w tym M. S. (1) zbył jego telefon w lombardzie, nie sposób uznać, że schylił się nad pokrzywdzonym w trosce o jego stan zdrowia. Również wyjaśnienia jakoby nie miał wiedzy, że telefon, który zastawił w lombardzie nie należał do M. W. (2) nie zasługują na wiarę. W świetle zasad logiki i doświadczenia życiowego zestawienie przebiegu zdarzenia utrwalonego na nagraniu z monitoringu z faktem następczego zbycia telefonu pokrzywdzonego w lombardzie jedynym racjonalnym wyjaśnieniem wejście w posiadanie tego telefonu jest jego

		<p>zabór bezpośrednio po przewróceniu i skopaniu pokrzywdzonego. Zachowanie oskarżanego widoczne na nagraniu przeczy także przedstawianej przez oskarżonego wersji o niemożności zadawania ciosów z uwagi na wcześniej przebyty uraz ręki. M. S. (1) przedstawiał zresztą dokumentację medyczną, z której wynikało, że urazu tego doznał dużo wcześniej, a nadto sposób jego zachowania nie wskazywał, aby w jakikolwiek sposób był ograniczony w możliwości operowania drugą ręką, w tym zadawania nią ciosów, czy chwytania i przewracania pokrzywdzonego. Taki sposób uwidocznił na nagraniu pośrednio przeczy także jego wyjaśnieniom, dotyczącym zdarzenia z P. E. S. (kilka godzin później).</p>	
<p>częściowe wyjaśnienia K. J. (1)</p>	<p>Wyjaśnienia K. J. (1) z etapu postępowania przygotowawczego, w których nie przyznał się do zarzucanych mu czynów nie zasługują na wiarę. Sąd nie daje wiary także wyjaśnieniom złożonym przed Sądem, w zakresie w którym bagatelizuje swoją rolę, chociażby w zakresie rozboju na M. W. (2). Sąd mając na względzie</p>		

	<p>zapis monitoringu oraz częściowe zeznania M. W. (2) nie daje zatem wiary wyjaśnieniom oskarżonego, twierdzącego, że uderzył M. W. (2) jednokrotnie z uwagi na fakt, że odmówił poczęstowania go alkoholem w postaci wódki. Sąd za niewiarygodne - zarówno w świetle wyjaśnień M. W. (1) jak i zapisu z monitoringu - uznaje to, że pokrzywdzony upadł z uwagi na zasłabnięcie. Z zapisu kamer miejskich wprost bowiem wynika, że K. J. (1) skopał i uderzał pokrzywdzonego wspólnie z M. S. (1), który wcześniej przewrócił pokrzywdzonego. Tym samym wyjaśnienia należało potraktować jedynie jako przyjętą nieudolną linię obrony.</p>	
<p>częściowe zeznania M. W. (2)</p>	<p>Sąd nie uznaje za wiarygodnych w większości zeznań złożonych na etapie postępowania przygotowawczego, które jak się okazało przed Sądem stanowiły jedynie relację zasłyszaną przez świadka od nieustalonej kobiety. Ponadto zeznania z etapu postępowania przygotowawczego są niespójne i nie korelują z zapisem zdarzenia zarejestrowanym przez monitoring miejski. Na nagraniu widać, że pokrzywdzony jeszcze przed atakiem miał</p>	

problemy z zachowaniem równowagi i poruszał się w sposób nieskoordynowany. Z zapisu monitoringu (plik oznaczony jako „vocosreen-2020-04-09_13-58-25”) wynika, że pokrzywdzony z butelką w ręce rusza za K. J. (1) i wykonuje w jego kierunku ruchu przypominające chęć uderzenia go. Ponadto zeznania świadka, że sprawca celował nożem w kierunku jego twarzy, który miał mieć 15 cm długości, i finalnie został ugodzony nim w rękę, również nie zasługują na wiarę jako sprzeczne z zebranymi dowodami, a przede wszystkim jednoznacznym zapisem nagrania z monitoringu. Jako niewiarygodne uznać należy także zeznania, że to M. W. (3) obszukiwała pokrzywdzonemu kieszenie, zabierając mu telefon i portfel. Przedstawiona wersja wydarzeń jest sprzeczna ze zgromadzonym materiałem dowodowym, w tym z zapisem z monitoringu a także z zeznaniami M. W. (2), który przed Sądem przyznał, że zeznawał na podstawie relacji przedstawionej mu przez spotkaną kobietę, o nieustalonych personaliach.

1.1.2.

Wyjaśnienia K. J. (1)

Wyjaśnienia K. J. (1)
z etapu postępowania

		<p>przygotowawczego, w których nie przyznał się do zarzucanych mu czynów nie zasługują na wiarę. Sąd nie daje wiary także wyjaśnieniom złożonym przed Sądem, w zakresie w którym bagatelizuje swoją rolę, chociażby w zakresie rozboju na M. W. (2). Sąd mając na względzie zapis monitoringu oraz częściowe zeznania M. W. (2), nie przyznaje waloru wiarygodności wyjaśnieniom, w których podnosi, że wymieniony upadł po tym, jak uderzył oskarżonego w twarz i było to podyktowane chorobą a nie zachowaniem K. J. (1).</p>	
1.1.3.	wyjaśnienia P. D. (1)	<p>Podczas pierwszego przesłuchania oskarżony skorzystał ze swojego prawa do odmowy składania wyjaśnień. Podczas przesłuchania aresztowanego, P. D. (2) nie przyznał się do popełnienia żadnego z zarzucanych mu czynów. Oskarżony przed Sądem nie przyznał się także do pozostałych czynów, prócz czynu dokonanego na szkodę E. J. (1). Sąd nie przyznaje waloru wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego, w których nie przyznaje się do czynu popełnionego na szkodę B. B. (3), uznając, że stanowią jedynie przyjętą przez niego linię obrony. Jego wyjaśnienia stoją w sprzeczności z wyjaśnieniami F. C. i M.</p>	

		<p>W. (1), które wskazały, że brał on udział w zdarzeniu. Przeczą im także zeznania pokrzywdzonego, który w szczegółowy sposób opisał zachowanie napastników a jego relacja oprócz potwierdzenia wyjaśnieniami F. C. i M. W. (1) ma swoje oparcie także w zasadach racjonalnego rozumowania i doświadczenia życiowego.</p>
<p>częściowe wyjaśnienia M. S. (1)</p>	<p>Sąd uznał za niewiarygodne wyjaśnienia oskarżonego, w których nie przyznaje się do winy, przerzucając całą odpowiedzialność na F. C.. Wskazać należy, że pokrzywdzony B. B. (3) rozpoznał M. S. (1) na tablicy pogładowej i wskazał, że rozboju na nim dokonało dwóch mężczyzn a nie kobieta. Tym samym nie sposób uznać, że oskarżony został pomówiony przez F. C.. Również wyjaśnienia złożone przed Sądem, podczas których oskarżony wskazuje, że nie pamięta w ogóle zdarzenia, bo był pod wpływem alkoholu nie zasługują na wiarę. Skoro w trakcie postępowania przygotowawczego chciał przenieść odpowiedzialność na F. C., wywnioskować można, że pamiętał, że poprosił ją o zbycie telefonów w lombardzie. Co, oczywiste stan upojenia alkoholowego, w który</p>	

	<p>sam oskarżony się wprowadził, nie wyłącza odpowiedzialności karnej, jednakże w ocenie Sądu wyjaśnienia oskarżonego, jakoby czyn został mu przypisany z uwagi na jego stan nie może się ostać na gruncie niniejszej sprawy.</p>		
1.1.4.	<p>częściowe wyjaśnienia K. J. (1)</p>	<p>Sąd nie daje wiary oskarżonemu, że czynu dokonał sam, gdyż jest to sprzeczne z zeznaniami świadka D. G., który nie miał powodów do składania fałszywych zeznań a Sąd przyznał jego zeznaniom walor wiarygodności w całości. Jednocześnie brak jest dowodów, w oparciu o które można ustalić pozostałych sprawców włamania.</p>	
<p>plyta z zapisem monitoringu z k. 110</p>	<p>Zapis z monitoringu nie stanowił ustaleń faktycznych w sprawie. Nagranie została zarejestrowane w innym czasie, aniżeli wskazywany przez świadków czas dokonania włamania. Kamera znajdowała się w znacznej odległości od kiosku i utrzymała dwie osoby, których tożsamości nie można ustalić w oparciu o utrwalony zapis. Dowód ten nie był zatem przydatny do poczynienia jednoznacznych ustaleń faktycznych dotyczących kradzieży z włamaniem do kiosku.</p>		

<p>1.1.1.</p> <p>1.1.2.</p> <p>1.1.3.</p>	<p>kwestionariusz wywiadu środowiskowego M. S. (1)</p>	<p>Nie udało się przeprowadzić wywiadu.</p>	
	<p>Notatki urzędowe</p>	<p>Walor dowodowy notatek urzędowych od samego początku budził poważne wątpliwości. Należy wskazać, że w odniesieniu do części stawianych zarzutów stały się one faktycznie jedynym dowodem, na którym oparto tą część aktu oskarżenia, czego potwierdzeniem jest uzasadnienie postanowienia o przedstawieniu zarzutów P. D. (1). Analiza akt sprawy prowadzi do wniosku, że to właśnie owe notatki stanowią jedyny dowód postawionego P. D. (1) i M. S. (1) zarzutu udziału w kradzieży z włamaniem do kiosku (notatka z 15.04.2020r. – rozpytanie D.) oraz kradzieży przez P. D. (1) przymiotów ze strychu przy ul. (...) (notatka z 14.04.2020r. – rozpytanie K. J. (1)).</p> <p>W ocenie Sądu wskazane notatki urzędowe nie mogą stanowić podstawy ustaleń w zakresie sprawstwa oskarżonych. Na ich podstawie nie można bowiem dokonywać ustaleń faktycznych sprzecznych z wyjaśnieniami oskarżonego, czy zeznaniami świadka,</p>	

których rozpytywano, albowiem byłoby to sprzeczne z zakazem wyrażonym w art. 174 k.p.k. (wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 29 grudnia 2009 r., II AKa 405/09, Lex numer 568537, wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 28 grudnia 2012 r. II AKa 389/12,). Stosownie do treści art. 143 § 2 k.p.k. przeprowadzenie czynności rozpytania może zostać utrwalone w formie notatki urzędowej, ale jednocześnie późniejsze jej samodzielne dowodowe wykorzystanie jako podstawy poczynionych ustaleń jest niemożliwe. Informacje, które przesłuchujący oskarżonych funkcjonariusz uzyskał w czasie ich rozpytania winny stanowić ewentualnie podstawę przeprowadzenia kolejnych dowodów, które mogłyby potwierdzić podane w czasie rozpytania fakty i okoliczności. Tak się jednak nie stało i żaden dowód nie potwierdził udziału oskarżonych S. i D. w dokonaniu kradzieży z włamaniem a w przypadku P. D. (1) dodatkowo kradzieży strychowej. Z uwagi na gwarancyjną rolę protokołu, zwłaszcza w kontekście realizacji prawa do obrony, oparcie ustaleń na notatce urzędowej jako

„nieformalnym” sposobie przeprowadzenia dowodu stanowiłoby naruszenie zasady rozstrzygania w przedmiocie odpowiedzialności karnej w oparciu o dowody zebrane w wymaganej formie i procedurze (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 lutego 2007 r., V KK 183/06 oraz z dnia 6 października 2009 r., II KK 83/09, LEX nr 532383).

Sytuacji tej nie zmieniloby nawet ewentualne przesłuchanie w charakterze świadka funkcjonariusza Policji, który przeprowadził rozpytanie i sporządził notatkę. Ułomność takiego dowodu jest podkreślana w orzecznictwie, w którym wskazuje się wręcz, że „niedopuszczalne jest dokonywanie ustaleń na podstawie faktów, jakoby (rzekomo) podanych policjantowi w trakcie rozpytania podejrzanego lub świadka i następnie przez tego policjanta zeznanych, nawet gdyby wcześniej utrwalił je w notatce” (wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 9 czerwca 2011 r., II AKa 85/11, KZS 2011/7-8/47).

Tym samym, mając na uwadze poczynione wyżej uwagi, Sąd nie wykorzystał notatek urzędowych z rozpytania oskarżonych przez funkcjonariuszy Policji jako dowodów

		stanowiących podstawę ustalenia faktów.	
3. PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	IV. XIII.	M. S. (1), P. D. (2)
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
Rozbój z art. 280 § 1 k.k. Wina i sprawstwo M. S. (1) i P. D. (1) w zakresie rozboju dokonanego na pokrzywdzonym B. B. (4) nie budzi wątpliwości. Jednocześnie Sąd wskazuje, że w oparciu o zebrane dowody i poczynione w oparciu o nie ustalenia brak było podstaw do uznania, aby swoim zachowaniem oskarżeni wypełnili znamiona przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. (rozbój z użyciem noża). Jak wynika bowiem z zebranych dowodów żaden z oskarżonych nie posługiwał się w czasie zdarzenia nożem, a tym bardziej nie groził nim pokrzywdzonemu. Potwierdzenie ich sprawstwa jest całokształt			

materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie. W ocenie Sądu wyjaśnienia oskarżonych służyły jedynie do utrudnienia postępowania i ograniczenia ich odpowiedzialności karnej. Sąd ma oczywiście w polu widzenia, że korzystają z przysługującego im w tym zakresie prawa. Jednak wyjaśnienia oskarżonych ocenił z dużą ostrożnością, podobnie zresztą zeznania pokrzywdzonego i skonfrontował je z zapisem monitoringu miejskiego, który zarejestrował zdarzenie. W konsekwencji Sąd nie miał najmniejszych wątpliwości, że oskarżeni wypełnili swoim zachowaniem znamiona przestępstwa kwalifikowanego z art. 280 § 1 k.k. przy czym M. S. (1) w warunkach powrotu do przestępstwa a zatem w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Istotą rozbój jest sytuacja, gdy sprawca używa przemocy lub groźby przed lub w trakcie zaboru mienia. Zabór mienia następuje jednocześnie, bądź natychmiast po zastosowaniu przemocy. Natychmiastowe zawładnięcie przez sprawcę mieniem pokrzywdzonego po użyciu przez sprawcę przemocy przesądza o wypełnieniu przez sprawcę

znamion tego przestępstwa.

Przestępstwo rozboju nie mieści się w pojęciu kradzieży. Wprawdzie zawiera ono w sobie elementy kradzieży, ale nią nie jest, gdyż w odróżnieniu od niej jest przestępstwem złożonym, znamionującym się działaniem sprawcy, skierowanym zarówno przeciwko mieniu, jak i osobie, a więc jakościowo zupełnie innym zamachem. Szczególny sposób działania sprawcy rozboju i stosowane przez niego środki spowodowały, że ustawodawca wyodrębnił ten czyn jako odrębny typ przestępstwa, który ze względu na zawarty w nim duży ładunek społecznego niebezpieczeństwa zaliczony został do zbrodni w rozumieniu prawa karnego, a więc zagrożony znacznie wyższą sankcją niż kradzież.

Na gruncie niniejszej sprawy obaj oskarżeni używali przemocy w stosunku do M. W. (2). Przemoc objawiała się kopaniem, uderzeniem, i przewracaniem. Sprawcy wykorzystując swoją przewagę liczebną oraz siłę fizyczną, za pomocą przemocy uzyskali mienie od pokrzywdzonego. A zatem dopuścili się czynu zarówno przeciwko mieniu jak i osobie.

Wskazać należy, że w znamionach przestępstwa rozboju - tak w przypadku określonym w art. 280 § 1 k.k., jak również w art. 280 § 2 k.k. - nie zostały uwzględnione skutki w zakresie życia lub zdrowia pokrzywdzonego, stąd też spowodowanie jakichkolwiek następstw w tej materii jest irrelevantne dla bytu tego przestępstwa
(Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 września 2020 r. II KK 139/20, LEX nr 3080072).

M. S. (1) dokonując rozboju na B. B. (4) działał w ramach powrotu do przestępstwa.

Wskazać należy, że w stosunku do oskarżonego M. S. (1) wystąpiła okoliczność o jakiej mowa w art. 64 § 1 k.k. Zgodnie z dyspozycją tegoż przepisu, stosuje się go w sytuacji, gdy sprawca (tut. M. S. (1)), dopuszcza się przestępstwa umyślnego podobnego do tego, za które został uprzednio skazany, w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary. W przedmiotowej sprawie oskarżony został skazany za przestępstwo gwałtu ze szczególnym okrucieństwem z czterema innymi osobami, popełnione również w warunkach powrotu do przestępstwa, mocą wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia

10 lutego 2011 roku , zmienionego wyrokiem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 22 czerwca 2011 roku. Karę natomiast odbywał do dnia 25 października 2016 r. Ponadto mocą wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu z dnia 18 maja 2009 r., sygn. V K 398/09 został skazany za czyn z art. 158 § 1 k.k. Zgodnie z dyspozycją przepisu art. 115 § 3 k.k. przestępstwa z zastosowaniem przemocy albo przestępstwa popełnione w celu osiągnięcia korzyści majątkowej uważa się za przestępstwa podobne. Tym samym przestępstwo rozboju i przestępstwo zgwałcenia uznać należy za przestępstwa podobne, podobnie zresztą przestępstwo pobicia i przestępstwo rozboju. Sąd w sytuacji działania w ramach powrotu do przestępstwa tzn. recydywy, może wymierzyć karę przewidzianą za przypisane sprawcy przestępstwo w wysokości do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę. M. S. (1) czynu dopuścił w ciągu pięciu lat po odbyciu tejże kary, bowiem pierwszą z kar skończył odbywać dnia 25 października 2016 r. zaś za przestępstwo pobicia z dniem 14 marca 2019 roku, przy czym

<p>czynu dopuścił się w dniu 7 kwietnia 2020 roku. Zatarcie skazania nie nastąpiło.</p>			
#	<p>3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem</p>	<p>II., XI.</p>	<p>M. S. (1), P. D. (2)</p>
<p>Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej</p>			
<p>Sąd nie miał najmniejszych wątpliwości, że oskarżeni M. S. (1) i P. D. (2), działając wspólnie i w porozumieniu, wypełnili znamiona przestępstwa z art. 278 § 1 i 5 k.k. i art. 275 k.k. w zw. z 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 64 § 1 k.k.</p> <p>Przestępstwo z art. 278 § 1 i 5 k.k. i z art. 275 § 1 k.k. (w postaci kradzieży) może zostać popełnione jedynie z winy umyślnej w zamiarze bezpośrednim, i taki zamiar oskarżonych miał miejsce w realiach niniejszej sprawy. Oskarżeni w sposób zaplanowany i konsekwentny zrealizowali swój czyn.</p> <p>Zabierając torebkę pokrzywdzonej mieli świadomość, że wewnątrz będą znajdowały się dokumenty, w tym dokument tożsamości oraz karty bankomatowe, gdyż w obecnych realiach są to powszechnie znajdujące</p>			

się rzeczy czy to w torebce czy portfelu a obecność karty bankomatowej jest bardziej prawdopodobna niż obecność pieniędzy w tradycyjnej formie. Decydując się zatem na zabór całej torebki oskarżeni wiedzieli, że wraz nią dokonają zaboru właśnie dowodu osobistego i kart bankomatowych, uprawniających do podjęcia pieniędzy z automatu bankowego. W ocenie Sądu zabierając damską torebkę swym zamiarem obejmowali kradzież wszystkich przedmiotów, które w tej torebce się znajdowały. W oparciu o doświadczenie życiowe można przyjąć, że właśnie w takim naturalnym i oczywistym miejscu pokrzywdzona przechowywała dokumenty czy karty bankomatowe. Nie sposób więc uznać, że oskarżeni nie obejmowali swoim zamiarem całej zawartości torebki, a zatem także dokumentów w niej się znajdujących (wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia

W realiach dzisiejszych czasów trudno przyjąć, że oskarżeni mogliby nie mieć świadomości potencjalnej zawartości torebki pokrzywdzonej. W orzecznictwie przyjmowane jest stanowisko, że sprawca mający zamiar określonej kradzieży, a więc

chcąc ukraść, zabiera w celu przywłaszczenia to, co konkretnie ukradł, nawet nie wiedząc, jakie konkretnie są to przedmioty (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 września 2016 r., II KK 129/16, OSNKW 2016, nr 11, poz. 78). W konsekwencji uznać należy, że oskarżeni decydując się na zabór torebki pokrzywdzonej, działali z zamiarem bezpośrednim kradzieży rzeczy, które się w niej znajdują a zatem zarówno dowodu osobistego jak i karty bankomatowej. Nie ma na to wpływu okoliczność, że oskarżeni zostawili w torebce, którą wyrzucili w miejscu nieznanym pokrzywdzonej, jedynie jedną z kart bankomatowych, wszak celem ich działania było dokonanie zaboru i przywłaszczenia torebki wraz z całą jej zawartością (nie poszczególnych przedmiotów w niej zawartych). Po przejrzeniu zawartości torebki zorientowali się, że część ze znajdujących się w niej przedmiotów (dokumenty, karty) nie przedstawiają dla nich żadnej wartości i wyrzucili je, ale tym samym postępowali z nimi jak ich właściciele. Ci potwierdza realizację znamienia przywłaszczenia mienia. Zatem porzucenie obu kart bankomatowych a

przywłaszczenie jedynie pieniędzy nie miało wpływu na przyjętą kwalifikację prawną. Zabór cudzej rzeczy ruchomej polega bowiem na wyjęciu rzeczy spod władztwa uprawnionej osoby i objęcie jej swoim władaniem. Ten zatem fakt nastąpił z chwilą zabrania torebki z pieniędzmi, dowodem osobistym i kartami bankomatowymi z zaplecza sklepu. Ponadto zabór cudzej rzeczy musi zostać dokonany w celu jej przywłaszczenia. Oskarżeni bez wątpienia włączyli przywłaszczone rzeczy w swoje posiadanie i bezprawne nimi rozporządzili. Fakt odzyskania przez pokrzywdzoną części mienia był dziełem przypadku, bowiem jak zeznała otrzymała je od funkcjonariuszy Policji, którzy znaleźli jej własność uprzednio wyrzuconą przez sprawców. Skoro zatem oskarżeni po dokonaniu kradzieży torebki z jej zawartością przeszukali ją i po zabraniu z jej wnętrza pieniędzy i jednej z kart bankomatowych, następnie porzucili ją w miejscu znanym jedynie sobie, to niewątpliwie rozporządzili tymi rzeczami, jak własnym mieniem i automatycznie w ten właśnie sposób wykazał, że objęli je w swoje posiadanie.

Kradzież karty bankomatowej (a więc karty uprawniającej jedynie do podjęcia pieniędzy z automatu bankowego) wypełnia znamiona występku z art. 278 § 5 k.k., bowiem karta bankomatowa nie stanowi rzeczy ruchomej w rozumieniu art. 115 § 9 k.k. Przepis artykułu 278 § 5 k.k. kryminalizuje kradzież "karty uprawniającej do podjęcia pieniędzy z automatu bankowego", niezależnie od tego, jaki charakter ma ta karta, jeżeli tylko umożliwia ona dokonanie takiej wypłaty oraz niezależnie od kwoty, jaką można przy jej użyciu pobrać w takim automacie (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 września 2016 r., II KK 129/16). Sąd podziela zatem stanowisko zgodnie, z którym kradzież karty płatniczej stanowi przestępstwo z art. 278 § 5 k.k. niezależnie od tego, jaki charakter ma ta karta, gdy umożliwia dokonanie wypłaty oraz niezależnie od kwoty, jaką można przy jej użyciu pobrać w automacie bankowym. Jednocześnie należy podkreślić, że oskarżeni przywłaszczyli sobie kartę płatniczą należącą do pokrzywdzonej nie tylko po to, aby pozbawić ją władztwa nad tą kartą, lecz przede wszystkim po to, aby za pomocą

tej karty uzyskać dostęp do pieniędzy znajdujących się na jej rachunku bankowym, o czym świadczy chociażby fakt, że w znalezionej torebce znajdowała się jedynie jedna z dwóch kart bankomatowych.

Sąd wskazuje, że dla przypisania przestępstwa z art. 275 § 1 k.k. nie jest wymagane, aby sprawca miał zamiar posługiwania się dowodem osobistym należącym do pokrzywdzonego.

Ponadto, Sąd wskazuje, że każdemu ze współdziałających przypisuje się jego własny czyn zabroniony i ponosi on odpowiedzialność karną na zasadzie niezależności od pozostałych współdziałających, zaś istotą współsprawstwa jest realizacja części znamion czynu zabronionego, jak również przyczynienie się do realizacji takiego czynu, w sensie wzajemnego dopełniania się zachowań poszczególnych sprawców (Wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 8.11.2012 r., II AKa 192/12). W tym kontekście Sąd uznał, że M. S. (1) współdziałał w dokonaniu przestępstwa wspólnie z P. D. (1). Z nagrania utrwalonego na monitoringu sklepu wynika w sposób jednoznaczny, że weszli razem do sklepu i udali

się niemal natychmiast w stronę jego zaplecza, do którego wszedł jedynie P. D. (2). Już na tym etapie postępowanie ich w świetle zasad logiki i doświadczenia życiowego potwierdza istniejące między nimi porozumienie. Potwierdza je dalsze zachowanie M. S. (1), który obserwuje wnętrze sklepu a następnie opuszcza go wspólnie z P. D. (1), widząc wcześniej, że chowa pod kurtkę przedmiot wyniesiony z zaplecza. Następnie wspólnie przeglądają zawartość torebki.

art. 11 § 2 k.k.

Zgodnie z dyspozycją przepisy art. 11 § 2 k.k. jeden czyn może stanowić tylko jedno przestępstwo. Za przyjęciem jedności czynu przemawiają: jedność czasu, miejsca i osób uczestniczących w zajściu oraz jedność zamiaru sprawcy.

art. 64 § 1 k.k.

Obaj oskarżeni tj. M. S. (1) i P. D. (2) działali w ramach powrotu do przestępstwa, o którym mowa w art. 64 § 1 k.k. Zatem czynu dopuścili się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej sześciu miesięcy kary za umyślne przestępstwo podobne (odpowiednio za czyn z art. 286 § 1 k.k. i 284 § 2 k.k.). M. S. (1) dopuścił się czynu będąc uprzednio

skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Krzyków we Wrocławiu z dnia 1 kwietnia 2009 r. w sprawie o sygn. akt VII K 492/09 za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. na karę 1 roku pozbawienia wolności, którą odbył w ramach kary łącznej 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 31 sierpnia 2011 r., sygn. akt III K 249/11. Karę oskarżony odbył w okresie od dnia 24 października 2016 r. do dnia 14 marca 2019 r., a zatem odbył karę powyżej sześciu miesięcy, a od 14 marca 2019 r. do dnia czynu nie upłynęło pięć lat. P. D. (2) dopuścił się popełnienia umyślnego czynu, będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia z dnia 30 maja 2018 r. w sprawie o sygn. akt II K 845/17 za przestępstwo z art. 284 § 2 k.k. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności. Wymieniony odbył karę w okresie od dnia 14 kwietnia 2019 r. do dnia 09 stycznia 2020 r., a zatem w wymiarze o jakim mowa w art. 64 § 1 k.k. Nadto czyny są przestępstwami podobnymi zgodnie z definicją wyrażoną w

<p>art. 115 § 3 k.k., z której brzmienia wynika, że przestępstwami podobnymi są przestępstwa należące do tego samego rodzaju; przestępstwa z zastosowaniem przemocy lub groźby jej użycia albo przestępstwa popełnione w celu osiągnięcia korzyści majątkowej uważa się za przestępstwa podobne.</p>			
#	<p>3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem</p>	VIII.	K. J. (1)
<p>Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej</p>			
<p>W ocenie Sądu działanie oskarżonego K. J. (1) wypełniło znamiona kradzieży z włamaniem kwalifikowanej w art. 279 § 1 k.k. i jego sprawstwo i wina w tym zakresie nie budzą wątpliwości.</p> <p>Działanie sprawcy w przedmiotowej sprawie przybrało kwalifikowany typ kradzieży określony w przepisie art. 279 § 1 k.k., który polegał na przeniknięciu sprawcy do wnętrza zamkniętego pomieszczenia na skutek przełamania jego zabezpieczeń. K. J. (1) wspólnie z dwoma</p>			

innymi osobami podważył bowiem rolety antywłamaniowe i wybił szybę, co przełamało zabezpieczenia i zabrał z wnętrza uprzednio zamkniętego kiosku, trzy opakowania słodczy. Wprawdzie ich wartość była znikoma, tym niemniej kradzież z włamaniem zawsze stanowi przestępstwo, niezależnie od wartości przedmiotu czynności wykonawczej. Jednocześnie nie ma znaczenia, czy zabezpieczenie przedmiotu przed kradzieżą jest efektywne i jakich środków należy użyć, by je sforsować. Konieczne jest natomiast, aby rzecz była zabezpieczona przed kradzieżą i aby sprawca usunął zabezpieczenie (wyrok SN z 18.02.1972 r., VI KZP 74/71, OSNKW 1972/5, poz. 78; wyrok SN z 9.12.1976 r., II KR 322/76, OSNKW 1977/3, poz. 22; uchwała SN z 25.06.1980 r., VII KZP 48/78, OSNKW 1980/8, poz. 65; Dukiet-Nagórska, Kradzież, s. 54; Hochberg, Rzec, s. 79; Bożyczko, Kradzież, s. 23; Szerer, O kradzieży, s. 49; Wojnar, Uwagi, s. 877; Wróblewski, Kradzież, s. 239; Marek, Pływaczewski, Peczeniuk, Kradzież, s. 125 i n.; por. Wilk [w:] Królikowski, Zawłocki, Szczególna II, s. 550). I taka, sytuacja miała miejsce

w niniejszej sprawie. Tradycyjny kiosk był zabezpieczony roletami antywłamaniowymi, mającymi uchronić przed przestępstwem, którego dopuścił się oskarżony. K. J. (1) działając z zamiarem bezpośrednim kierunkowym, w celu przywłaszczenia mienia dokonał przełamania zabezpieczeń i kradzieży produktów spożywczych. Sąd nie zastosował kumulatywnej kwalifikacji czynu z art. 288 k.k., bowiem poziom zniszczeń nie był znaczny-pokrzywdzony dokonał stosownej naprawy samodzielnie, a koszt naprawy wyniósł ok. 50 złotych.

#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	IX.	K. J. (1)
---	---	-----	-----------

Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej

Wina i sprawstwo K. J. (1) w zakresie przestępstwa z art. 278 § 1 k.k., którego dopuścił się w dniu 5 marca 2020 roku we W., zabierając w celu przywłaszczenia należące do M. C. (1) mienie przechowywane przez niego na strychu nie budzą wątpliwości Sądu.

Przedmiotem ochrony przepisu art. 278 § 1 k.k. jest mienie, a granicą, która powoduje, że jest to przestępstwo a nie wykroczenie to wartość przywłaszczonego mienia, która musi przekraczać pięćset złotych. W niniejszej sprawie zestaw kluczy, wiertarka i stojak serwisowy do roweru oszacowana na łączną kwotę 660 złotych, co pozwoliło na zakwalifikowanie zachowania oskarżonego pod wskazaną normę prawną.

Kradzież jest przestępstwem umyślnym, którego można się dopuścić wyłącznie z zamiarem bezpośrednim. Jest to bowiem przestępstwo kierunkowe, jako że celem zaboru jest przywłaszczenie. Oznacza to, że sprawca dokonuje zaboru po to, aby włączyć cudzą rzecz do swojego majątku i postępować z nią jak właściciel. Działanie sprawcy kradzieży określa znamień czasownikowe "zabiera". Przez zabór należy rozumieć wyjęcie rzeczy spod władztwa osoby nią władającej (właściciela, posiadacza, dzierżyciela) i przeniesienie go w sferę władztwa sprawcy zaboru. Przyjmuje się, że władztwo jest faktycznym stosunkiem człowieka do mienia, ma je więc ten, kto faktycznie rzecz

ma w swojej dyspozycji, niezależnie od podstawy prawnej tego stanu (por. J. Bafia, K. Mioduski, M. Siewierski, Kodeks karny. Komentarz, Warszawa 1977, s. 468).
 Przedmiotem wykonawczym kradzieży jest rzecz ruchoma, mająca wartość ekonomiczną, która musi być cudza, tzn. powinna stanowić czyjąś własność i znajdować się w czyimś posiadaniu. W realiach niniejszej sprawy, K. J. (1) udając się na strych, na którym nie przechowywał swoich rzeczy, miał zamiar dokonać przywłaszczenia nie swojego mienia, w celu jego dalszej sprzedaży. Oskarżony miał także wiedzę, że przedmioty te należą do lokatorów budynku i nie są niczyje.

#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	XVIII.	F. C.
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
<p>Wina i sprawstwo F. C. nie budzi najmniejszych wątpliwości Sądu. Oskarżona swoim działaniem wypełniła znamiona czynu z art. 291 § 1 k.k.</p> <p>Sprawcą przestępstwa jest osoba, która rzecz</p>			

uzyskaną za pomocą czynu zabronionego nabywa lub pomaga do jej zbycia albo tę rzecz przyjmuje lub pomaga do jej ukrycia. Zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia z 22 grudnia 1986 r., I KR 445/86, OSNKW 1987, nr 7-8, poz. 70, sprawcą przestępstwa z art. 291 § 1 może być w zasadzie każdy, z wyjątkiem osób uczestniczących w przestępstwie, z którego pochodzą rzeczy stanowiące przedmiot paserstwa (współsprawcy, pomocnicy czy podżegacze do tego przestępstwa).

Jako, że przestępstwo z art. 291 § 1 k.k. jest przestępstwem umyślnym, konieczna jest świadomość sprawcy, że rzecz została uzyskana za pomocą czynu zabronionego, albo świadomość możliwości zaistnienia tej okoliczności i godzenia się na to. Nie jest natomiast wymagana wiedza o tym, za pomocą jakiego czynu zabronionego rzecz została uzyskana, ani też o szczegółach tego czynu; niepotrzebne jest także ustalenie podmiotowego związku między paserem a sprawcą przestępstwa, z pomocą którego rzecz została uzyskana. Tym niemniej w przedmiotowej sprawie F. C. miała pełną świadomość czynu, którego dopuścili się oskarżeni, bowiem była na miejscu zdarzenia,

podczas dokonywanego rozboju na osobie B. B. (3). Wiedziała zatem, że przekazane jej telefony zostały uzyskane bezpośrednio za pomocą czynu zabronionego tj. rozboju dokonanego przez M. S. (1) i P. D. (1). F. C. mając tą świadomość zbyła telefony pokrzywdzonego B. B. (3) w lombardzie. Zbyciem rzeczy są wszelkie działania podjęte przez posiadacza rzeczy zmierzające do odpłatnego lub nieodpłatnego wyzbycia się władztwa nad nią i przeniesienia jej na inną osobę lub osoby (I., Przepis, s. 70; S., Przepis paserstwa, s. 70). Tym samym po objęciu władztwa nad telefonami przeniosła ich własność zawierając umowę sprzedaży, w celu odpłatnego wyzbycia się władztwa nad rzeczą.

#	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem	I., VI.	M. S. (1), K. J. (1)
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
<p>Rozbój z art. 280 § 1 k.k.</p> <p>Wina i sprawstwo M. S. (1) i P. D. (1) w zakresie rozboju dokonanego na pokrzywdzonym B. B. (4) nie budzi wątpliwości.</p>			

Zebrań dowody pozwoliły odmówić wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego i rozstrzygnąć o jego sprawstwie i winie, które nie budzą wątpliwości.

Rozbój stanowi kwalifikowaną postać kradzieży, albowiem do jego ustawowych znamion należą wszystkie znamiona kradzieży (zabór cudzej rzeczy ruchomej w celu wywłaszczenia) oraz dodatkowe działania sprawcy wobec pokrzywdzonego (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 27 maja 1993 r., II Akr 169/93, OSA 1994, z. 2, poz. 8). Tymi dodatkowymi działaniami sprawcy, kwalifikującymi postać kradzieży są użycie przemocy, groźba natychmiastowego użycia przemocy albo doprowadzenie człowieka do stanu nieprzytomności lub bezbronności.

Zestawienie wskazanych wyżej znamion przestępstwa rozboju z zachowaniem oskarżonych M. S. (1) i P. D. (1) prowadzi do wniosku, że zrealizowali oni wszystkie znamiona tego przestępstwa.

O ile w pierwszej fazie zdarzenia (wyrwanie telefonu z rąk pokrzywdzonego) trudno było jeszcze przyjąć realizację znamion

przestępstwa z art. 280 § 1 k.k., to już dalsza faza zdarzenia stanowiła realizację wszystkich znamion tego przestępstwa. P. D. (2) chwycił go za rękę i wyrwał mu z ręki drugi telefon marki (...). Potem obaj zaczęli go bić pięściami po twarzy. Podczas gdy P. D. (2) trzymał B. B. (3) za rękę, M. S. (1) zabrał z jego tylnej kieszeni portfel, z którego wyjął pieniądze w łącznej kwocie 60 zł oraz 20 biletów komunikacji miejskiej. Zachowanie oskarżonych było zatem przemocą, o której mowa w art. 280§1 k.k. (przytrzymywania rąk, bicie po twarzy). Aktualnie w orzecznictwie wskazuje się na szeroką interpretację znamienia „używania przemocy”, pozwalającą uznać za użycie przemocy już samo naruszenie nietykalności cielesnej.

Realia, w których działali oskarżeni, w dynamika całej sytuacji, przewaga fizyczna napastników, intensywność ciosów doprowadziły pokrzywdzonego do bezbronności, a w konsekwencji brak oporu przed przeszukaniem mu kieszeni i zaborem portfela i telefonu. Zabierając te rzeczy oskarżeni wyczerpali znamiona przestępstwa kradzieży a tym samym całego

przestępstwa rozboju z art. 280§1 k.k.

Mając na względzie dalszy przebieg zdarzenia i całe zachowanie, którego dopuścili się M. S. (1) i P. D. (2) podczas rozboju na B. B. (4), i de facto wyczerpania znamion czynu zarówno rozboju kwalifikowanego w art. 280 § 1 k.k. jak i kradzieży rozbójniczej kwalifikowanej z art. 281 k.k., Sąd z uwagi na okoliczności danej sprawy uznał, za rzecznikiem oskarżenia publicznego, że sprawcy odpowiadają za jeden czyn zabroniony, bowiem zastosowanie ma zasada konsumpcji. Sprawcy w celu utrzymania się w posiadaniu zabranego pokrzywdzonemu mienia, z uwagi na podjętą próbę odzyskania przez pokrzywdzonego telefonu, ponownie skierowali przeciwko niemu przemoc (gdy pobiegł za nimi i krzyczał, żeby zwrócili mu telefon, zatrzymali się i ponownie zaczęli go bić pięściami po twarzy, wyrócili go a potem kopali po plecach). Sąd stoi na stanowisku, że oskarżeni zostaliby skazani odrębnie za czyn z art. 281 k.k. tylko i wyłącznie w sytuacji, gdyby po dokonaniu rozboju na B. B. (4), w celu utrzymania się w posiadaniu zabranego mienia, stosowali przemoc wobec innej osoby. W

tym zakresie Sąd podziela stanowisko wyrażone w wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 20 listopada 2013, sygn. akt II AKa 354/13 zgodnie, z którym „Jeśli sprawca podejmuje działania opisane w znamionach kradzieży rozbójniczej w stosunku do osoby, która wcześniej została przez niego zaatakowana w ramach realizowanego rozboju, wówczas mamy do czynienia ze zbiegiem przestępstw, który nie prowadzi jednak do skazania sprawcy za każde z nich. W takim przypadku przestępstwo rozboju pochłania (konsumuje) następującą po nim kradzież rozbójniczą. Występuje więc przypadek tzw. pomijalnego zbiegu przestępstw, w którym podstawą pominięcia w kwalifikacji prawnej drugiego z zachowań sprawcy jest zasada *lex consumens derogat legi consumptae*.”

Wskazać należy, że w stosunku do oskarżonego M. S. (1) ponownie wystąpiła okoliczność o jakiej mowa w art. 64 § 1 k.k. Zgodnie z dyspozycją tegoż przepisu, stosuje się go w sytuacji, gdy sprawca (tut. M. S. (1)), dopuszcza się przestępstwa umyślnego podobnego do tego, za które został uprzednio skazany, w ciągu 5

lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary. W przedmiotowej sprawie oskarżony został skazany za przestępstwo gwałtu ze szczególnym okrucieństwem z czterema innymi osobami, popełnione również w warunkach powrotu do przestępstwa, mocą wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 10 lutego 2011 roku, zmienionego wyrokiem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 22 czerwca 2011 roku. Karę natomiast odbywał do dnia 25 października 2016 r. Ponadto mocą wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu z dnia 18 maja 2009 r., sygn. V K 398/09 został skazany za czyn z art. 158 § 1 k.k. Zgodnie z dyspozycją przepisu art. 115 § 3 k.k. przestępstwa z zastosowaniem przemocy albo przestępstwa popełnione w celu osiągnięcia korzyści majątkowej uważa się za przestępstwa podobne. Tym samym przestępstwo rozboju i przestępstwo zgwałcenia uznać należy za przestępstwa podobne, podobnie zresztą przestępstwo pobicia i przestępstwo rozboju. Sąd w sytuacji działania w ramach powrotu do przestępstwa tzn. recydywy, może wymierzyć karę przewidzianą za przypisane sprawcy

przestępstwo w wysokości do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę. M. S. (1) czynu dopuścił w ciągu pięciu lat po odbyciu tejże kary, bowiem pierwszą z kar skończył odbywać dnia 25 października 2016 r. zaś za przestępstwo pobicia z dniem 14 marca 2019 roku, przy czym czynu dopuścił się w dniu 7 września 2020 roku. Zatarcie skazania nie nastąpiło.

P. D. (2) także dopuścił się występku z art. 280 § 1 k.k. w ramach powrotu do przestępstwa. Był bowiem uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia z dnia 30 maja 2018 r. w sprawie o sygn. akt II K 845/17 za przestępstwo z art. 284 § 2 k.k. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności. Karę wymierzoną ww. wyrokiem odbył w okresie od dnia 14 kwietnia 2019r. do dnia 09 stycznia 2020r., a zatem był pozbawiony wolności co najmniej 6 miesięcy, a czynu dopuścił się 7 kwietnia 2020 r., czyli już trzy miesiące po opuszczeniu zakładu karnego, a zatem w pięcioletnim okresie po odbyciu kary. Przestępstwo z art. 280 § 1 k.k. i z art. 284 § 2 k.k. są przestępstwami podobnymi, bowiem

<p>należą do tego samego rodzaju (art. 115 § 3 k.k.).W konsekwencji uznać należy, że oskarżony dopuścił się czynu w ramach tzn. recydywy podstawowej.</p>			
#	<p>3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem</p>	<p>III., XII.</p>	<p>M. S. (1), P. D. (2)</p>
<p>Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach warunkowego umorzenia postępowania</p>			
<p>Wykroczenie z art. 119 § 1 k.w.</p> <p>Sąd uznał, że czyn zarzucany M. S. (1) i P. D. (1) dotyczący kradzieży torebki E. J. (1) wypełnia w pewnym zakresie znamiona wykroczenia a nie przestępstwa. W konsekwencji z uwagi na zbieg przestępstwa z wykroczeniem, Sąd odrębnie orzekł w odniesieniu do tej jego części, w której czyn stanowił przestępstwo i odrębnie w zakresie, w którym zachowanie sprawców stanowiło wykroczenie. Za takim sposobem procedowania i kwalifikowania zachowania opowiedział się Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 15 września 2016 r. w sprawie II KK 129/16 (OSNKW</p>			

2016/11/78), w którym wprost wskazał, że „w sytuacji, gdy w danym zachowaniu zarzucanym w akcie oskarżenia jako przestępstwo kwalifikowane kumulatywnie z różnych przepisów ustawy sąd w toku przewodu sądowego stwierdza, w tym w wyniku zmiany ustawy, że część zachowania objęta owym zarzutem nie stanowi już przestępstwa, lecz jest wykroczeniem, a pozostałe fragmenty owego zachowania nadal mają charakter przestępstwa, to może on procedować do zakończenia tego procesu w trybie przewidzianym w Kodeksie postępowania karnego i orzec odrębnie w kwestii uznanej aktualnie za wykroczenie i odrębnie odnośnie do przestępstwa”.

Wskazać należy, że wartość ukradzionego mienia wynosiła około 110 złotych a nie jak wskazał rzecznik oskarżenia publicznego 536,80 złotych. Tym samym, Sąd zakwalifikował czyn jako wykroczenie z art. 119 § 1 k.w. Przedmiotem ochrony wykroczenia jest prawo własności danej rzeczy. Oskarżeni z całą pewnością, działając umyślnie z zamiarem kierunkowym dopuścili się kradzieży, która zgodnie z odniesieniem do kodeksu karnego (art. 278 § 1

k.k.) polega na zaborze w celu przywłaszczenia cudzej rzeczy ruchomej. Torebka oskarżonej m.in. z portfelem i pieniędzmi stanowi rzecz ruchomą w rozumieniu art. 115 § 9 k.k. Granicę oddzielającą wykroczenie od przestępstwa kradzieży należy upatrywać w wartości przedmiotu czynu, tj. kwoty nieprzekraczającej 500 zł. Tym samym czyn należało zakwalifikować jako wykroczenie. Strona podmiotowa czynu opisanego w art. 119 k.w. zakłada świadome i umyślne działanie sprawcy na szkodę właściciela rzeczy ruchomej. Sprawca działa w zamiarze bezpośrednim, kierunkowym, o szczególnym zabarwieniu – „w celu przywłaszczenia” cudzej rzeczy. Nie sposób uznać inaczej, mając na względzie przebieg zdarzenia, i zabranie torebki z zaplecza sklepu, chowając ją pod kurtką.

#	3.4. Umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach umorzenia postępowania			
#	3.5. Uniewinnienie	XIV. i XV. IX., XII, XIII.	M. W. (1), P. D. (2),

	VI. IV.	K. J. (1) M. S. (1),
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia		
<p>Sąd biorąc pod uwagę wszystkie dokonane w sprawie czynności procesowe i zgromadzony materiał dowodowy, uniewinnił M. W. (1) i P. D. (1) od zarzucanego im rozboju z użyciem niebezpiecznego narzędzia w postaci noża na osobie M. W. (2) (odpowiednio w punkcie IX. i XIV. części wstępnej wyroku), a także K. J. (1) od przestępstwa na szkodę E. J. (1) zarzucanego w punkcie VI. części wstępnej wyroku, a także M. W. (1) od przestępstwa rozboju na B. B. (4) (XV. części wstępnej wyroku), a zatem od wszystkich zarzucanych jej czynów oraz M. S. (1) i P. D. (1) od kradzieży z włamaniem do kiosku (czyny zarzucane odpowiednio w punkcie IV. i XII. części wstępnej wyroku i dodatkowo P. D. (1) o kradzieży mienia ze strychu (czyn zarzucony w punkcie XIII. części wstępnej wyroku).</p> <p>Sąd uznał, że nie ma podstaw prawnych do przypisania oskarżonym winy i sprawstwa w zakresie wskazanych powyżej czynów, ponieważ</p>		

brak jest wystarczających i przekonywujących dowodów świadczących o ich współudziale w dokonanych

przestępstwach. Pamiętać należy, że każdy wyrok w sprawie karnej musi opierać się na dowodach, ich wzajemnym powiązaniu, logicznej argumentacji, a jego ferowanie pozbawione jest domysłów i spekulacji.

Udowodnienie według T. G. i J. T.- (...) oznacza taki stan, w którym fakt przeciwny dowodzonemu wydaje się realnie niemożliwy dowodzonemu lub wysoce nieprawdopodobny.

Dopóki przeciwieństwo tego faktu nie może być wykluczone, dopóty nie można przyjąć, że jest on udowodniony” (Polskie postępowanie karne, Warszawa 1998 r., s.415).

W dochodzeniu do prawdy obiektywnej sąd posługiwał się nie tylko dowodami bezpośrednimi i pośrednimi, ale również prawidłowym, logicznym rozumowaniem,

wspieranym przesłankami natury empirycznej. Pozwoliło to Sądowi na uznanie za dowód logicznie poprawnej koncepcji myślowej, której wnioski (informacje) swoją konsekwencją eliminują inne, chociaż nie muszą całkowicie wyłączać rozumowania odmiennego. Sąd oparł

swoje rozstrzygnięcia także na tego rodzaju dowodach pośrednich, jeżeli racjonalnie uznał je za czyniące zadość postulatowi dochodzenia do prawdy obiektywnej i wyprowadził z nich wnioski odpowiadające zasadom logicznego rozumowania, z jednoczesnym respektowaniem wyrażonej w art. 5 § 2 k.p.k. zasady in dubio pro reo. (por. postanowienie Sąd Najwyższy z dnia 3 listopada 2004 r. Sąd Najwyższy II KK 390/04). Wynikająca z zasady domniemania niewinności zasada in dubio pro reo ma zastosowanie tylko wtedy, gdy pomimo przeprowadzenia wszystkich dostępnych dowodów, pozostają w dalszym ciągu niewyjaśnione okoliczności. W takiej sytuacji niedające się usunąć wątpliwości rozstrzyga się na korzyść oskarżonego. Wybiera się wersję, która dla oskarżonego jest najkorzystniejsza, choć nie wyklucza to tego, że mogło być inaczej, ale nie zdołano tego ustalić w sposób stanowczy. Wspomniana zasada odnosi się w praktyce do zagadnień związanych z ustaleniami faktycznym, nie wolno jednak rozumieć jej jako reguły swoistego, uproszczonego traktowania wątpliwości. Wszelka wątpliwość w

zakresie ustaleń faktycznych powinna być wyjaśniona i usunięta przez wszechstronną inicjatywę dowodową organu procesowego i gruntowną analizę całego dostępnego materiału dowodowego. Dopiero wtedy, gdy po wykorzystaniu wszelkich istniejących możliwości, wątpliwość ta nie zostanie usunięta, należy ją tłumaczyć w sposób korzystny dla oskarżonego (M. C., Polska procedura... s.359 oraz SN WR 107/91, OSNKW 1992, nr 1, poz.14).

Sąd rozstrzygnął w oparciu o poczynione przez siebie prawdziwe ustalenia faktyczne, a więc ustalenia, które zostały udowodnione. Udowodnienie ma zaś miejsce wówczas, gdy fakt przeciwny udowodnionemu jest niemożliwy lub wysoce nieprawdopodobny. Udowodnienie nie musi jednak oznaczać, że dane ustalenie musi zawsze wynikać bezpośrednio z konkretnych dowodów. Może ono wypływać także z nieodpartej logiki sytuacji stwierdzonej konkretnymi dowodami, jeżeli stanowi ona oczywistą przesłankę, na podstawie której doświadczenie życiowe nasuwa jednoznaczny wniosek, że dana okoliczność istotnie wystąpiła (wyrok Sądu

Najwyższego z dnia 4 października 1973 r., II KR 243/73, OSNKW 2/1974, poz. 33). Stąd też wyjaśnienia oskarżonych, muszą być oceniane ostrożnie, zgodnie z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, jak również należycie konfrontowane z innymi dowodami zgromadzonymi w sprawie, dowodami, którym ze względu na ich obiektywizm i bezstronność źródeł, z których pochodzą nie sposób odmówić wiarygodności. Dopiero takie całościowe ujęcie pozwala na prawdziwą rekonstrukcję zdarzenia. Wylania się bowiem z niego owa określona przez Sąd Najwyższy swoista logika sytuacji, która nakazuje przyjąć, że wydarzenia objęte wyrokiem, kształtowały się właśnie w sposób ustalony przez Sąd.

Mając na względzie zebrany materiał dowodowy w sprawie, w tym częściowe wyjaśnienia oskarżonych, częściowe zeznania pokrzywdzonego M. W. (2) a także zapis monitoringu miejskiego ukazującego zdarzenie, koniecznym stało się uniewinnienie M. W. (1) i P. D. (1) a także zmiana kwalifikacji prawnej czynu przypisanego M. S. (1) i K. J. (1). W toku postępowania nie wykazano winy i

sprawstwa M. W. (1) i P. D. (1), a także użycia noża przez M. S. (1) czy K. J. (1) podczas rozboju dokonanego na M. W. (2). Odnośnie udziału w rozboju M. W. (1), zeznania pokrzywdzonego stanowią w pewnym zakresie odtworzenie zasłyszanej relacji od nieznannej kobiety, sam pokrzywdzony nie widział bowiem, by oskarżona brała w zdarzeniu aktywny udział. Wręcz przeciwnie słyszał, jak krzyczała do sprawców, by go zostawili. W świetle analizy nagrana utrwalonego na monitoringu nie sposób też przyjąć, by to M. W. (1) podeszła do niego i obszukała mu kieszenie. Ponadto nie sposób przyjąć udziału M. W. (1) w zdarzeniu, jako osoby współdziałającej mającej odwrócić uwagę pokrzywdzonego również z tego powodu, że znała się ona z M. W. (2) i ich rozmowa miała właśnie taki charakter. Gdyby istotnie jej rola była wcześniej uzgodniona przez sprawców to właśnie ona narażałaby się na łatwą identyfikację przez znaną jej osobę. Sama okoliczność ich wspólnej rozmowy nie może powodować automatycznie uznania, że działała wspólnie i w porozumieniu z M. S. (1) i K. J. (1), tym bardziej, że jak zeznał sam pokrzywdzony zwracała się do sprawców, by

zostawili
pokrzywdzonego, a z
nagrania monitoringu
(plik oznaczony jako
„vocosreen-2020-04-09_14-04-44”)
wynika, że wręcz
odpychała K. J. (1)
od pokrzywdzonego w
pierwszej fazie zdarzenia.
Z zapisu monitoringu
wynika, że całe zdarzenia
można podzielić na
kilka etapów, wyraźnie
wydzielając ten jego
fragment, w którym
dochodzi do rozboju.
Oskarżona znajdowała się
wówczas w znacznej
odległości od napastników
i pokrzywdzonego (nie
obejmowała jej zasięgiem
kamera) i choćby z uwagi
na dynamikę i nagłość
tej części zdarzenia nie
sposób ją powiązać z
atakami na M. W.
(2). Analiza wskazanych
w akcie oskarżenia
dowodów prowadzi do
wniosku, że zarzut
postawiony w tym zakresie
opierał się na zeznaniach
pokrzywdzonego, który w
toku śledztwa faktycznie
pomówił oskarżoną o
zachowanie, którego nie
potwierdziły inne dowody,
w tym przede wszystkim
zapis nagrania z
monitoringu miejskiego.
Zakwestionowanie
dowodu w postaci
niewiarygodnych w tym
zakresie zeznań
pokrzywdzonego sprawiło,
że brak było innych
wiarygodnych dowodów
potwierdzających
sprawstwo M. W. (1) w
dokonaniu rozboju na M.

W. (2). W konsekwencji Sąd był zobligowany do jej uniewinnienia od popełnienia tego czynu.

Sąd również uniewinnił P. D. (1) od dokonania rozboju na M. W. (2) albowiem z zebranych dowodów wynika, że nie brał udziału w zdarzeniu. Sąd nie podziela uznania rzecznika oskarżenia publicznego, że brał on udział w przestępstwie a jego rola sprowadzała się do stania na tzn. czatach, pozostając w gotowości do stworzenia przewagi w przypadku ewentualnego oporu ze strony pokrzywdzonego. Taka argumentacja jawi stoi w wyraźnej sprzeczności z zebranymi dowodami ocenianymi także w świetle zasad racjonalnego rozumowania i doświadczenia życiowego. Sąd nie kwestionuje tego, że P. D. (2) znajdował się w miejscu zdarzenia, jednakże zgromadzone dowody nie są wystarczające, by przesądzić o jego roli w zdarzeniu a sam fakt znajomości ze sprawcami nie może świadczyć o jego sprawstwie. W ocenie Sądu, oskarżeni działali spontanicznie, nie planując wcześniej czynu. Potwierdzeniem takiej oceny jest analiza nagrania z monitoringu. Sam atak na pokrzywdzonego poprzedza kilka sytuacji, w których pokrzywdzony zaczepia oskarżonych, sam

także jest zaczepiany przez K. J. (1). Nic nie wskazuje, aby miał się stać ofiarą ataku ze strony oskarżonych, szczególnie P. D. (1), który nie wchodzi z nim w żadną interakcję. Do ataku dochodzi nagle, w sposób chyba nieoczekiwany. Na nagraniu widać bowiem, że pokrzywdzony zostaje zaatakowany tylko przez dwóch oskarżonych i to niejako w odpowiedzi na jego agresywne zachowanie skierowane do jednego z nich. Jak wyjaśniała chociażby M. W. (1), nie spodziewała się że zaatakują jej kolegę M. W. (2). Samo zdarzenie było krótkie, dynamiczne i miało miejsce w pewnej odległości od P. D. (1), którego obecność nie stanowiła choćby potencjalnego zagrożenia dla pokrzywdzonego. W żadnym momencie P. D. (2) nie zbliżył się nawet do pokrzywdzonego, który sam w swoich zeznaniach wprost wskazywał, że ten akurat oskarżony nie brał udziału w rozboju na nim.

W ocenie Sądu należało także uniewinnić K. J. (1) od czynu dokonanego przez M. S. (1) i P. D. (1) w sklepie (...), bowiem w czasie krytycznego zdarzenia nie znajdował się wraz z oskarżonymi w sklepie ani w żaden inny sposób nie pomagał im w przestępstwie. Potwierdzają to wyjaśnienia P. D. (1), który

choć sam przyznał się do winy, wskazał, że nie było z nim K. J. (1). Okoliczność, że w sklepie znajdowała się jeszcze jedna osoba, która odwróciła uwagę pokrzywdzonej nie pozwala na przyjęcie, by przypisać ten czyn oskarżonemu. Z zapisu nagrania monitoringu, nie wynika, by mógł być to K. J. (1). Jedyną podstawą stawianego mu zarzutu wydaje się być zatem sam fakt poprzebywania często w towarzystwie sprawców i dokonanie z jednym z nich innego przestępstwa.

W rozboju na B. B. (4), wbrew twierdzeniu rzecznika oskarżenia publicznego, udziału nie brała M. W. (1). Nie sposób uznać, że prosząc o zapalniczkę B. B. (3), oskarżona odwróciła jego uwagę. Wręcz przeciwnie, jej zachowanie sprawiło, że pokrzywdzony zwrócił uwagę zarówno na nią jak na jej towarzyszy, co z kolei pozwoliło mu rozpoznać dwoje z nich na tablicy pogładowej. W ocenie Sądu sam fakt przebywania z osobami, które dopuszczają się przestępstwa nie może świadczyć o uznaniu czyjejś winy. Tym bardziej, że oskarżeni działali spontanicznie, nie planując wcześniej czynu. Jak już wskazano wcześniej przy okazji oceny wyjaśnień oskarżonej trudno w tym przypadku mówić, aby w oby rozbojach zachowanie

oskarżonej polegało na takim samym schemacie i stanowił jeden tzw. modus operandi (tak uzasadnia to oskarżyciel publiczny). Obie sytuacje były zgoła odmienne, wszak za pierwszym razem oskarżona spotkała znajomego i jej zachowanie nie mogło w żadne mierze stanowić swoistego przygotowania do rozboju. W drugim przypadku oskarżona odeszła od pokrzywdzonego i także nie sposób uznać, aby w jakikolwiek sposób odwracała uwagę pokrzywdzonego, skoro dopiero po chwili podszedł do niego jeden z oskarżonych. Oskarżeni widzieli, że pokrzywdzony trzyma w ręce telefon i w żadnym razie do ustalenia tego faktu nie była im potrzebna M. W. (1). Sam pokrzywdzony stwierdził, że oskarżeni po zdarzeniu uciekli w nieznanym kierunku i nie wskazał, aby towarzyszyła im oskarżona.

Uniewinnienie P. D. (1) i M. S. (1) od dokonania wspólnie z K. J. (1) kradzieży z włamaniem, podobnie jak uniewinnienie P. D. (1) do dokonania wspólnie z K. J. (1) kradzieży ze strychu wynika z brak dowodów, które by na ich udział w tych przestępstwach wskazywały. Jak wynika z analizy dowodów przedstawionych na

<p>poparcie zarzutów zawartych w akcie oskarżenia jedynymi dowodami mającymi wskazywać na ich sprawstwo w tym zakresie są notatki urzędowe z ich rozpytania. Wartość tego dowodu Sąd zakwestionował we wcześniejszej części uzasadnienia, negując możliwość poczynienia ustaleń co do faktów w oparciu o notatki urzędowe. Jeśli odpadła taka podstawowa dowodowa stawianych oskarżonym w tym zakresie zarzutów a jednocześnie brak jest innych dowodów, które wskazywałyby w sposób nie budzący wątpliwości na ich sprawstwo, koniecznym stało się ich uniewinnienie od popełnienia tych przestępstw.</p>			
<p>4. KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie</p>			
<p>Oskarżony</p>	<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>
<p>M. S. (1) K. J. (1)</p>	<p>I. VI.</p>	<p>I. V.</p>	<p>Sąd wymierzył M. S. (1) karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności a K. J. (1) karę 2 lat pozbawienia wolności.</p>

Sąd miał na uwadze, jako okoliczności obciążające:

1) wysoki stopień społecznej szkodliwości czynu, w tym rodzaj i charakter naruszonego dobra- oskarżeni godzili w najważniejsze dobro prawem chronione jakim jest zdrowie i życie człowieka, motywację oskarżonych, którzy działali z niskich pobudek, znajdowanie się pod wpływem alkoholu, umyślność działania, sposób i okoliczności popełnienia czynu, w tym przeżycia psychiczne pokrzywdzonego, i doznane przez niego obrażenia;

2) rodzaj i rozmiar ujemnych następstw czynu, jakiego dopuścili się oskarżeni;

3) uprzednią wielokrotną karalność obu oskarżonych,

4) działanie w warunkach powrotu do przestępstwa w stosunku M. S. (1)

Okoliczności łagodzące:

1) częściowe przyznanie się do winy, choć Sąd ma w polu widzenia, że oskarżeni bagatelizowali swój udział w zdarzeniu.

Sąd miał także na względzie wiek oskarżonych, ich właściwości i warunki osobiste.

M. S. (1), P. D. (2)	II., XI.	II., X.	<p>Sąd wymierzył M. S. (1) karę 6 miesięcy pozbawienia wolności zaś P. D. (1) karę 8 miesięcy pozbawienia wolności. Sąd uznał, że kara w takim wymiarze będzie karą odpowiednią.</p> <p>Sąd miał na uwadze, jako okoliczności obostrzające karalność:</p> <ol style="list-style-type: none">1) społeczną szkodliwość czynu, w tym rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, postać zamiaru, motywację i umyślne działanie.2) rolę oskarżonych w przestępstwie, w tym wiodącą rolę P. D. (1), co znalazło swoje przełożenie w wymiarze kary;3) uprzednią wielokrotną karalność obu oskarżonych,4) działanie w warunkach powrotu do przestępstwa obu oskarżonych. <p>Jako okoliczności łagodzące, Sąd poczytał postawę oskarżonego P. D. (1) po popełnieniu przestępstwa, w tym przyjęcie od niego przeprosin przez pokrzywdzoną a także częściowe przyznanie się do winy przez obu oskarżonych i złożenie wyjaśnień.</p>
----------------------	-------------	------------	--

			<p>Sąd wymierzając karę miał na uwadze dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 § 1 i 2 k.k. Sąd kierował się zatem swoim uznaniem, granicami przewidzianymi w ustawie oraz ocenił stopień społecznej szkodliwości czynu.</p> <p>Jednocześnie Sąd miał na uwadze cele kary w zakresie społecznego oddziaływania, jak i w ramach prewencji indywidualnej.</p> <p>W ocenie Sądu wymierzona oskarżonym kara pozbawienia wolności jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości ich czynu, stopnia winy i wypełni cele z zakresu prewencji szczególnej i ogólnej.</p>
M. S. (1), P. D. (2)	III., XII.	II., X.	<p>Zważywszy na okoliczności popełnienia przedmiotowego wykroczenia, działanie wspólnie i w porozumieniu, wartość zabranego mienia oraz mając na względzie fakt, że pokrzywdzona przyjęła przeprosiny P. D. (1), Sąd orzekł wobec obu sprawców tj. M. S. (1) i P. D. (1) karę grzywny po 600 złotych. Sąd uznał, że jest to kara adekwatna do stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości czynu. Sąd miał również na względzie cele kary w zakresie społecznego oddziaływania oraz cele</p>

			zapobiegawcze i wychowawcze.
M. S. (1), P. D. (2)	IV., XIII.	III., XI.	<p>W opinii Sądu wymierzona M. S. (1) kara 2 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności i P. D. (1) kara 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, czyni zadość społecznemu poczuciu sprawiedliwości, a także spełnia swoje zadania w zakresie prewencji generalnej, polegającej na kształtowaniu w społeczeństwie postawy poszanowania prawa. Wymierzona kara nie przekracza stopnia winy i społecznej szkodliwości popełnionego przestępstwa.</p> <p>Zróznicowanie tych kar wynika przede wszystkim z faktu, iż kilka godzin wcześniej M. S. (1) dopuścił się już rozboju na M. W. (2).</p> <p>Sąd wymierzając karę miał na uwadze, jako okoliczności obciążające:</p> <p>1) wysoki stopień społecznej szkodliwości, w tym sposób i okoliczności popełnienia czynu, motywację oskarżonych, rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej szkody, a zatem zarówno przywłaszczonego mienia w kwocie 550 złotych, kosztów uszkodzonych okularów, co spowodowało dodatkową stratę finansową w kwocie</p>

			<p>450 złotych, jak rodzaj i rozmiar ujemnych następstw czynu, jakiego dopuścili się oskarżeni-wskazać bowiem należy, że w przypadku pokrzywdzonego konsekwencją działań oskarżonego było nie tylko przywłaszczenie mienia, lecz także wywołanie u niego szoku, stresu, doznania ujemnych przeżyć psychicznych, a także negatywne konsekwencje zdrowotne, w tym liczne podbiegnięcia krwawe, czy przecięty łuk brwiowy, jak i ujemnych następstw psychicznych;</p> <p>2) działanie wspólnie i w porozumieniu, jednakże aktywniejszą rolę pełnił P. D. (2), który był prowodyrem czynu przestępnego;</p> <p>3) działanie w ramach powrotu do przestępstwa oraz uprzednia wielokrotna karalność, w tym dopuszczenie się czynu przez oskarżonego P. D. (1) już trzy miesiące po opuszczeniu zakładu karnego.</p>
K. J. (1)	VIII.	VII.	<p>Sąd wymierzył oskarżonemu K. J. (1) karę 1 roku pozbawienia wolności uznając, że kara w takim wymiarze jest karą adekwatną do stopnia winy oskarżonego. Kara orzeczona w wyższym wymiarze byłyby karą nazbyt surową. W opinii Sądu wymierzona kara czyni zadość</p>

			<p>społecznemu poczuciu sprawiedliwości, a także spełnia swoje zadania w zakresie prewencji generalnej, polegające na kształtowaniu w społeczeństwie postawy poszanowania prawa. Wymierzona oskarżonemu kara nie przekracza stopnia winy i społecznej szkodliwości zarzucanego przestępstwa.</p> <p>Sąd miał na względzie przy wymiarze kary wysoki stopień społecznej szkodliwości czynu wynikający z rodzaju i charakteru naruszonego dobra prawnego, postaci zamiaru jak i motywu działania, jak i niską wysokość szkody (10 złotych) a z drugiej strony konieczność naprawy zniszczeń przez właściciela kiosku.</p> <p>Jako okoliczności łagodzące, Sąd uznał przyznanie się do winy przez oskarżonego.</p>
K. J. (1)	IX.	VIII.	<p>W opinii Sądu wymierzona kara 5 miesięcy pozbawienia wolności czyni zadość społecznemu poczuciu sprawiedliwości, a także spełnia swoje zadania w zakresie prewencji generalnej, polegającej na kształtowaniu w społeczeństwie postawy poszanowania prawa. Wymierzona kara nie przekracza stopnia winy i społecznej szkodliwości</p>

popelnionego
przestępstwa.

Sąd wymierzając karę
miał na uwadze, jako
okoliczności obciążające:

1) rodzaj i rozmiar
ujemnych następstw
czynu, jakiego dopuścił się
oskarżony- konsekwencją
działań oskarżonego było
przywłaszczenie mienia,
jak i ograniczenia zaufania
lokalnej społeczności
do siebie nawzajem,
bowiem po dokonanych
przez oskarżonego czynach,
ograniczono możliwość
dostępu do strychu,
będącego dotychczas
częścią wspólną, do
której każdy mieszkaniec
posiadał klucz, w tym
oskarżony;

2) znaczny stopień
społecznej szkodliwości,
w tym rodzaj i
charakter naruszonego
dobra, rozmiary
wyrządzonej szkody,
sposób i okoliczności
popelnienia czynu,
umyślność, motywację
oskarżonego;

3) uprzednia karalność.

Okoliczności łagodzące,
które Sąd wziął pod uwagę
wymierzając karę:

1) przyznanie się do winy i
złożenie wyjaśnień.

2) treść wywiadu
środowiskowego

3) zachowanie
oskarżonego po
dokonaniu przestępstwa

			(zmiana środowiska, podjęcie terapii)
F. C.	XVIII.	XVI.	Sąd wymierzył karę 5 miesięcy pozbawienia wolności uznając, że kara w takim wymiarze jest karą adekwatną do stopnia winy oskarżonej. Kara orzeczona w wyższym wymiarze byłaby karą nazbyt surową. W opinii Sądu wymierzona kara czyni zadość społecznemu poczuciu sprawiedliwości, a także spełnia swoje zadania w zakresie prewencji generalnej, polegające na kształtowaniu w społeczeństwie postawy poszanowania prawa. Wymierzona oskarżonej kara nie przekracza stopnia winy i społecznej szkodliwości zarzucanego przestępstw. Sąd miał na względzie przyznanie się do winy oskarżonej oraz jej uprzednią niekaralność.
F. C.	XIX.	XVI.	Mając na uwadze postawę oskarżonej F. C. z etapu postępowania przygotowawczego, jej właściwości i warunki osobiste, a także dotychczasowy sposób życia, uprzednią niekaralność i zachowanie się po popełnieniu przestępstwa, w tym przyznanie się do winy podczas pierwszego przesłuchania, Sąd zawiesił wykonanie orzeczonej kary na okres próby wynoszący 2 lat próby. Sąd

			doszedł do przekonania, iż warunkowe zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności jest w zupełności wystarczające dla osiągnięcia celów kary. W ocenie Sądu zachodzi pozytywna prognoza kryminologiczna i izolacja więzienna nie jest konieczna dla osiągnięcia celów kary.
F. C.	XX.	XVI.	Zgodnie z obligatoryjnym obowiązkiem wynikającym z warunkowego zawieszenia kary, Sąd oddał oskarżoną pod dozór kuratora, zobowiązując ją do informowania kuratora z okresu przebiegu okresu próby co sześć miesięcy.
M. S. (1)	XXI.	I. II. IV.	Sąd połączył wymierzone M. S. (1) w punktach I., II. i IV. części dyspozytywnej wyroku, jednostkowe kary pozbawienia wolności, i orzekł karę łączną 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Sąd kierował się wszystkimi aspektami kary, w tym słuszności i celowości. Sąd orzekając karę łączną pozbawienia wolności kierował się celami orzeczenia kary łącznej wskazanymi w przepisie art. 85a k.k., a zatem przede wszystkim miał na względzie cele wychowawcze i zapobiegawcze oraz kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa. Podkreślenia wymaga

fakt, iż oskarżony dopuścił się kolejnych przestępstw w niedługim czasie po opuszczeniu zakładu karnego, dowodząc tym samym, że nie potrafi funkcjonować zgodnie z normami prawnymi i zasadami społecznymi. Przy wymiarze kary dla tego oskarżonego Sąd kierował się również wewnętrzną sprawiedliwością wyroku, mając na uwadze okoliczności popełnienia czynów przez pozostałych oskarżonych. W przypadku M. S. (1) na jego niekorzyść w tym kontekście przemawia popełnienie dwóch rozbojów w odstępie kilku godzin.

Sąd uznał, że nie zachodzą przesłanki do pełnej kumulacji, gdyż kumulacja kar stanowi dolegliwość, która przekraczałaby potrzeby resocjalizacyjne oskarżonego.

Sąd zastosował zasadę asperacji i wymierzył karę w wysokości wyższej od najwyższej z orzeczonych kar jednostkowych, ale niższej niż ich suma. Sąd w przedmiotowej sprawie mógł wymierzyć karę od 2 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności do 5 lat i 10 miesięcy. Sąd miał w polu widzenia związek przedmiotowy i podmiotowy czynów, a zatem m.in. bliskość czasową- czyny przestępcze popełniane

			<p>zostały w krótkim okresie, sposób działania oskarżonego, umotywowanego chęcią osiągnięcia korzyści majątkowej, umyślność. Sąd miał także na względzie, że oskarżony w krytycznym czasie miał zachowaną zdolność rozpoznania znaczenia czynów i pokierowania swoim postępowaniem. Oskarżony w pełni zdawał sobie sprawę z bezprawności przedsięwziętych działań.</p>
K. J. (1)	XXII.	VI. , VIII., IX.	<p>Sąd połączył oskarżonemu K. J. (1) wymierzone jednostkowe kary pozbawienia wolności i orzekł karę łączną 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności. Przy wymiarze kary łącznej Sąd wziął pod uwagę bliskość czasową i rodzajową popełnionych przestępstw (wszystkie przeciwko mieniu), a jednocześnie stopień rozwoju umysłowego oskarżonego oraz widoczną w jego zachowaniu tendencję do łatwego ulegania wpływowi innych osób. Jednocześnie Sąd dostrzega podjętą przez oskarżonego próbę zerwania z dotychczasowym środowiskiem i sposobem życia.</p> <p>Sąd zastosował zasadę asperacji i wymierzył karę w wysokości wyższej od najwyższej z orzeczonych</p>

			<p>kar jednostkowych, ale niższej niż ich suma. Sąd w przedmiotowej sprawie mógł wymierzyć karę od 2 lat pozbawienia wolności do 3 lat i 5 miesięcy pozbawienia wolności.</p> <p>Oskarżony w krytycznym czasie miał zachowaną zdolność rozpoznania znaczenia czynów i pokierowania swoim postępowaniem.</p> <p>Oskarżony w pełni zdawał sobie sprawę z bezprawności przedsięwziętych działań.</p>
P. D. (2)	XXIII.	XI. XIII.	<p>Sąd połączył oskarżonemu P. D. (2) jednostkowe kary pozbawienia wolności i orzekł karę łączną 2 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności.</p> <p>Sąd zastosował zasadę asperacji i wymierzył karę w wysokości wyższej od najwyższej z orzeczonych kar jednostkowych, ale niższej niż ich suma. Sąd w przedmiotowej sprawie mógł wymierzyć karę od 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności do 3 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności.</p> <p>Sąd uznał, że nie zachodzą przesłanki do pełnej kumulacji, gdyż kumulacja kar stanowi dolegliwość, która przekraczałaby potrzeby resocjalizacyjne.</p> <p>Odnosnie przypisanych czynów oskarżony działał umyślnie. Wymiar kary jest adekwatny do stopnia</p>

			<p>winy oraz okoliczności podmiotowych i przedmiotowych.</p> <p>Podobnie, jak w przypadku oskarżonego M. S. (3) miał na względzie wewnętrzną sprawiedliwość wyroku, która w przypadku oskarżonego sprowadzała się do ilości przypisanych mu czynów, która musiała prowadzić do zróżnicowania takiej kary stosunku do kary orzeczonej wobec M. S. (1).</p>
<p>5. Inne ROZSTRZYGNIECIA Zawarte w WYROKU</p>			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
M. S. (1), K. J. (1), F. C.	XXIV., XXV., XXVI.	I. II. IV. VI. , VIII., IX. XVIII.	Zgodnie z zasadą obligatoryjnego zaliczenia na poczet orzeczonej kary okresu rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie, Sąd na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu na poczet wymierzonej bezwzględnej kary dziesięciu lat pozbawienia wolności, okres rzeczywistego pozbawienia wolności tj. okres ich zatrzymania i tymczasowego aresztowania, przyjmując jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności za równoważny jednemu dniowi kary pozbawienia wolności. I tak,

1) M. S. (1) okres od dnia 13 kwietnia 2020 r. od godz. 15:30 do dnia 31 grudnia 2020 r. do godz. 15:30 i od dnia 5 stycznia 2021r. od godz. 15:30 do dnia 13 kwietnia 2021r. do godz.15:30;

2) K. J. (1) okres jego zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 14 kwietnia 2020r. od godz. 10:00 do dnia 31 grudnia 2020r. do godz. 10:00 i od dnia 3 stycznia 2021r. od godz. 10:00 do dnia 5 marca 2021r. do godz. 15:30;

3) F. C. okres od dnia 14 kwietnia 2020 r. od godz. 10:00 do dnia 15 kwietnia 2020 r. do godz. 12:40.

W przypadku obu oskarżonych w trakcie stosowania wobec nich tymczasowego aresztowania wprowadzono do wykonania krótkotrwałe kary zastępcze pozbawienia wolności, co doprowadziło do wyłączenia tych okresów z ciągłości stosowanego i zaliczonego ostatecznie tymczasowego aresztowania.

Jednocześnie brak było podstaw do zaliczenia na poczet orzeczonej wobec oskarżonego P. D. (1) okresu jego zatrzymania i tymczasowego aresztowania. Na k. 541 znajduje się

		bowiem informacja o wprowadzeniu do wykonania w dniu 14 kwietnia 2020r. od godz. 10.00 (data zatrzymania) kary orzeczonej w sprawie Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieścia, sygn. akt I K 182/19 (koniec kary przypadał 8.11.2020r. a przed tą datą Sąd Apelacyjny we Wrocławiu uchylił tymczasowe aresztowanie)
6. inne zagadnienia		
W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę		
Nie dotyczy.		
7. Koszty procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
XXVII.	Z uwagi na udział w sprawie obrońców oskarżonych M. S. (1), M. W. (1) i P. D. (1), działających z urzędu zarówno w trakcie postępowania	

przygotowawczego jak i sądowego, zasądzono koszty obrony z urzędu świadczonej na rzecz adwokat A. K., adwokata P. W. i adwokata K. W. w kwocie po 2730,60 złotych.

Zgodnie z §17 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu, opłata za sprawę objętą śledztwem wynosi 300 złotych. Zgodnie z § 17 ust. 2 pkt 5 powołanego rozporządzenia, opłata za obronę przed sądem okręgowym jako pierwszą instancją wynosi 600 zł, zaś w świetle § 20 w sprawach, w których rozprawa trwa dłużej niż jeden dzień, opłata ulega podwyższeniu za każdy następny dzień o 20%. W sprawie odbyło się 12 terminów rozpraw, zatem za pierwszą rozprawę należy się kwota 600 złotych zaś za 11 kolejne kwota po 120 złotych tj.: 600 złotych (pierwsza rozprawa) + 1.320 złotych (kolejne rozprawy)= 1.920 złotych. Zatem za postępowanie przygotowawcze opłata wynosi 300 złotych zaś za postępowanie sądowe 1.920 złotych, co łącznie wynosi 2.220 złotych. Kwota powiększona o należną 23% stawkę

podatku VAT, a zatem o kwotę 510,60 złotych wynosi 2730,60 złotych.

Jednocześnie Sąd nie podzielił stanowiska obrońcy oskarżonego P. D. (1) dotyczącej podwyższenia stawki wynagrodzenia za obronę z urzędu. Stosownie do § 4 pkt. 2 przywołanego rozporządzenia Sąd przy ustalaniu wynagrodzenia obrońcy wzięła pod uwagę okoliczności tam wymienione i nie znalazł podstaw do uwzględnienia wniosku o ustalenie opłaty w wysokości 150% opłat podstawowych. Liczba stawiennictw w Sądzie znalazła swój wymiar w przyznaniu 20% wynagrodzenia za każdy kolejny termin rozprawy. Obszerność materiału dowodowego i stopień skomplikowania sprawy także nie uzasadniała zwiększenia wynagrodzenia.

Ponadto w ocenie Sądu brak jest także podstaw do przyznania kosztów obrony uwzględnieniem postanowienia Sądu najwyższego w z dnia 7 stycznia (...). w sprawie I CSK 598/20. Po pierwsze zostało ono wydane w toku postępowania cywilnego, a po wtóre dotyczy nieistniejącego już stanu prawnego. Wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 23 kwietnia 2020 r. w sprawie SK 66/19, na

który powoływał się w swoim postanowieniu Sąd Najwyższy kwestionował zgodność z Konstytucją przepisów rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. poz. 1801). Akt ten został jednak zastąpiony rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu, którego konstytucyjności dotąd nie zakwestionowano.

XXVIII.

Sąd zwolnił oskarżonych M. S. (1), K. J. (1), P. D. (1) i F. C. od kosztów postępowania w całości. Pomimo, iż oskarżeni swoim przestępnym zachowaniem wygenerowali koszty postępowania Sąd uznał, że byłoby to zbyt uciążliwe z uwagi na ich sytuację rodzinną, majątkową, wysokość osiągniętych dochodów oraz mając na względzie długość wymierzonej bezwzględnej kary łącznej pozbawienia wolności. W ocenie Sądu wyegzekwowanie kosztów i opłaty byłoby

	nieskuteczne. Z tego też względu zwolnił oskarżonych od ponoszenia kosztów. Koszty zostały zaliczone na rzecz Skarbu Państwa.
7. Podpis	
Sędzia Andrzej Lewandowski	

Zarządzenia:

1. Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć:

- obrońcy oskarżonego M. S.
- obrońcy oskarżonego P. D.
- obrońcy oskarżonego K. J.
- prokuratorowi

2. kal. 14 dni od doręczenia